

Poškozování věřitele

Jednání dvou nebo více pachatelů trestného činu poškozování věřitele podle § 256 tr. zák., které vykazuje všechny znaky podle § 9 odst. 2 tr. zák., je třeba posoudit jako spolupachatelství, ačkoliv se jednání jednoho z nich právně kvalifikuje podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a jednání druhého podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. Obě tyto skutkové podstaty jsou podřazeny pod stejný trestný čin poškozování věřitele podle § 256 tr. zák., přičemž rozdíl je pouze v tom, že v odstavci 1 se jedná o poškozování vlastního věřitele, kde popsaného mařícího jednání se dopouští sám dlužník, zatímco v odstavci 2 jde o poškozování cizího věřitele osobou odlišnou od dlužníka. Objektivní stránka trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. je v případě „poškození majetku dlužníka“ zcela shodná. Pokud proto společné jednání obviněných vykazuje všechny znaky spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., tj. spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl obviněných k tomu směřující, není důvod, proč by jej nebylo možné posoudit jako spolupachatelství.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1249/2016, ze dne 22.3.2017)

Nejvyšší soud rozhodl ve veřejném zasedání o dovolání obviněných J. H. a Ing. V. H. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 6 T 119/2011, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 věta první tr. ř. se z r u š u j e rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, ve výroku pod bodem I. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část tohoto rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obviněný J. H., a obviněná Ing. V. H., jsou vinni, že ačkoli jako výluční majitelé nemovitosti na adrese P., V., pronajímali část této budovy Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, se sídlem P., za měsíční nájemné ve výši 413 388 Kč do března 2007 včetně, po předchozí společné dohodě se společností Alter Ego H+H, s. r. o., se sídlem P., jejímž jediným jednatelem byl obviněný J. H. a společníky obvinění J. H., Ing. V. H. a syn obviněných J. H., uzavřeli dne 26. 3. 2007 nájemní smlouvu, kterou této společnosti celou nemovitost pronajali a zároveň jí udělili souhlas k tomu, aby totožné prostory opětovně pronajímala Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, se kterým dne 6. 4. 2007 uzavřeli dohodu o ukončení původních nájemních smluv s účinností ke dni 15. 4. 2007, přičemž současně dne 6. 4. 2007 společnost Alter Ego H+H, s. r. o., uzavřela s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky podnájemní smlouvu s účinností od 16. 4. 2007 za měsíční podnájemné ve výši 364 833,50 Kč, v období od listopadu 2007 do května 2008 pouze ve výši 336 682 Kč, jež mělo být hrazeno na bankovní účet společnosti č. ..., avšak již dne 18. 6. 2007 oznámila společnost Alter Ego H+H, s. r. o., Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, že tohoto dne uzavřela smlouvu o půjčce s J. H., jakožto věřitelem, jemuž jako zajištění půjčky mají sloužit pohledávky vyplývající z podnájemní smlouvy ze dne 6. 4. 2007, na základě čehož bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky vyzváno, aby měsíční podnájemné v období od července 2007 do června 2010 zasílalo na bankovní účet J. H. č. ..., s nímž fakticky disponovali obvinění, přičemž na tento účet byly takto poukázány finanční prostředky za období od září 2007 do února 2009 a za květen 2009 v celkové výši 6 734 776 Kč, zatímco za březen a duben 2009 a za období od června 2009 do června 2010 byly finanční prostředky zasílány na účet soudního exekutora Mgr. Jozefa Višvadera č. ..., a to jednak cestou soudní úschovy na základě usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 9. 2. 2009, sp. zn. 13 C 11/2009, jednak na základě exekučního příkazu ze dne 17. 4. 2009, sp. zn. 100 EX 1935/07, a to v celkové výši 6 399 230 Kč, a tohoto jednání se obvinění

dopustili přesto, že si byli vědomi existence svých splatných závazků, četných pravomocných a vykonatelných exekučních titulů na základě soudních či správních rozhodnutí, jakož i generálního zákazu (inhibitoria) nakládat s veškerým svým majetkem včetně nemovitostí patřícím do společného jmění manželů pod sankcí neplatnosti právních úkonů poté, co obviněné Ing. V. H. bylo dne 1. 2. 2007 doručeno usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 14. 12. 2006, č. j. 13 Nc 3984/2006-3, kterým byla nařízena exekuce na majetek obviněné, o čemž obviněný J. H. věděl, neboť dne 30. 1. 2007 proti tomuto usnesení podal odvolání, v důsledku čehož byly nájemní smlouva ze dne 26. 3. 2007 a podnájemní smlouva ze dne 6. 4. 2007 neplatné, přičemž podnájemné zasílané Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky na účet J. H. bylo z tohoto účtu vybíráno obviněnými, vkládáno jako vklad J. H. do pokladny společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., a z pokladny této společnosti vzápětí vypláceno obviněným jako nájemné z titulu předmětné nájemní smlouvy, čímž obvinění v úmyslu částečně zmařit uspokojení svých věřitelů fakticky odstranili část svého majetku spočívajícího v pravidelném měsíčním nájemném v nezanedbatelné výši, které jim jako vlastníkům předmětné nemovitosti zasílalo Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky na jejich účty postižitelné exekucí, neboť ten se stal v důsledku uvedeného zcela účelového jednání obviněných pro věřitele nedostupným, čímž v částce 6 734 776 Kč částečně zmařili a v částce 5 107 669 Kč se pokusili částečně zmařit uspokojení těchto věřitelů:

1) Ing. J. K., bytem J., Š., s pohledávkou vůči obviněné Ing. V. H. v základní výši 100 000 Kč, 2) Architektonického ateliéru Beta, státního podniku v likvidaci, se sídlem P., (nyní vydražitelky J. Š.), s pohledávkou vůči oběma obviněným v základní výši 355 000 Kč, 3) GTS Czech, s. r. o., dříve GTS NOVERA, s. r. o., se sídlem P., (nyní T-Mobile Czech Republic, a. s.), s pohledávkou vůči obviněnému J. H. v základní výši 39 805,50 Kč, přičemž ke dni 6. 5. 2014 byla exekučně vymožena částka 36 193,40 Kč, 4) D&I Consulting Limited, se sídlem L., Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, s pohledávkou vůči obviněnému J. H. v základní výši 18 610 Kč, 5) Ing. P. D., trvale bytem B., H., s pohledávkou vůči oběma obviněným v základní výši 5 000 000 Kč, 6) Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ, se sídlem P., s pohledávkou vůči obviněné Ing. V. H. v částce 164 946 Kč a vůči obviněnému J. H. v částce 214 782,97 Kč, tj. v celkové základní výši 379 728,97 Kč, 7) Apston Capital Limited, se sídlem D., Irsko (nyní CASPER CONSULTING, a. s.), s pohledávkou vůči oběma obviněným v základní výši 5 000 000 Kč, 8) Creatis, a. s., se sídlem P., s pohledávkou vůči oběma obviněným v částce 46 932 953,37 Kč, u níž byl učiněn závěr o jejím promlčení, tedy částečně zmařili uspokojení svého věřitele a věřitele jiné osoby tím, že odstranili část svého majetku, a způsobili takovým činem škodu velkého rozsahu a dopustili se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k částečnému zmaření uspokojení svého věřitele a věřitele jiné osoby tím, že odstraní část svého majetku a způsobil takovým činem škodu velkého rozsahu, jehož se dopustili v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo, tím spáchali obviněný J. H. trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 4 zákona č. [140/1961](#) Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zák.“), dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., obviněná Ing. V. H. trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák., dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., a odsuzují se obviněný J. H. podle § 256 odst. 4 tr. zák. za použití § 40 odst. 1, 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců. Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. se obviněnému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání tří let.

Obviněná Ing. V. H. podle § 256 odst. 4 tr. zák. za použití § 40 odst. 1, 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců. Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. se obviněné výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání tří let.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozené společnosti Alia Trade, s. r. o., se sídlem P., a TST Real, s. r. o., se sídlem P., odkazují s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále i jen „nalézací soud“) ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, byli obvinění J. H. a Ing. V. H. uznáni vinnými trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák., dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Za tento trestný čin byli oba obvinění odsouzeni podle § 256 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. b) za použití § 39 odst. 3 tr. zák. byli obvinění pro výkon tohoto trestu zařazeni do věznice s dozorem. Podle § 229 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., trestní řád (dále jen „tr. ř.“), byly poškozené společnosti Alia Trade, s. r. o., se sídlem P., TST Real, s. r. o., se sídlem P., odkázány s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Městský soud v Praze, který projednal jako soud odvolací odvolání obviněných J. H., Ing. V. H., a poškozené společnosti Apston Capital Ltd., rozhodl rozsudkem ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu, a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněné J. H. a Ing. V. H. uznal vinnými trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., kterého se měli dopustit tím, že ačkoli jako výluční majitelé nemovitosti na adrese P., V., pronajímali část této budovy Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, se sídlem P., za měsíční nájemné ve výši 413 388 Kč do března 2007 včetně, po předchozí společné dohodě se společností Alter Ego H+H, s. r. o., se sídlem P., jejímž jediným jednatelem byl obviněný J. H. a společníky obvinění J. H. a V. H. a syn obviněných J. H., uzavřeli dne 26. 3. 2007 nájemní smlouvu, kterou této společnosti celou nemovitost pronajali a zároveň jí udělili souhlas k tomu, aby totožné prostory opětovně pronajímala Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, se kterým dne 6. 4. 2007 uzavřeli dohodu o ukončení původních nájemních smluv s účinností ke dni 15. 4. 2007, přičemž současně dne 6. 4. 2007 společnost Alter Ego H+H, s. r. o., uzavřela s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky podnájemní smlouvu s účinností od 16. 4. 2007 za měsíční podnájemné ve výši 364 833,50 Kč, v období od listopadu 2007 do května 2008 pouze ve výši 336 682 Kč, jenž mělo být hrazeno na bankovní účet společnosti č. ..., avšak již dne 18. 6. 2007 oznámila společnost Alter Ego H+H, s. r. o., Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, že tohoto dne uzavřela smlouvu o půjčce s J. H., jakožto věřitelem, jemuž jako zajištění půjčky mají sloužit pohledávky vyplývající z podnájemní smlouvy ze dne 6. 4. 2007, na základě čehož bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky vyzváno, aby měsíční podnájemné v období od července 2007 do června 2010 zasílalo na bankovní účet J. H. č. ..., s nímž fakticky disponovali obvinění, přičemž na tento účet byly takto poukázány finanční prostředky za období od září 2007 do února 2009 a za květen 2009 v celkové výši 6 734 776 Kč, zatímco za březen a duben 2009 a za období od června 2009 dále byly finanční prostředky zasílány na účet soudního exekutora Mgr. Jozefa Višvadera č. ..., a to jednak cestou soudní úschovy na základě usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 9. 2. 2009, sp. zn. 13 C 11/2009, jednak na základě exekučního příkazu ze dne 17. 4. 2009, sp. zn. 100 EX 1935/07, a to v celkové výši 6 399 230 Kč, a tohoto jednání se obvinění dopustili přesto, že si byli vědomi existence svých splatných závazků, četných pravomocných a vykonatelných exekučních titulů na základě soudních či správních rozhodnutí, jakož i generálního zákazu (inhibitoria) nakládat s veškerým svým majetkem včetně nemovitostí patřícím do společného jmění manželů pod sankcí neplatnosti právních úkonů poté, co obviněné H. bylo dne 1. 2. 2007 doručeno usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 14. 12. 2006, č. j. 13 Nc 3984/2006-3, kterým byla nařízena exekuce na majetek obviněné, o čemž obviněný H. věděl, neboť dne 30. 1. 2007 proti tomuto usnesení podal odvolání, v důsledku čehož byly nájemní smlouva z 26. 3. 2007 a podnájemní smlouva z 6. 4. 2007 neplatné, přičemž podnájemné zasílané Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky na účet J. H. bylo z tohoto účtu vybíráno obviněnými, vkládáno jako vklad J. H. do pokladny společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., a z pokladny této společnosti vzápětí vypláceno obviněným jako nájemné z titulu předmětné nájemní smlouvy, čímž

obvinění v úmyslu částečně zmařit uspokojení svých věřitelů fakticky odstranili část svého majetku spočívajícího v pravidelném měsíčním nájemném v nezanedbatelné výši, které jim jako vlastníků předmětné nemovitosti zasílalo Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky na jejich účty postižitelné exekucí, neboť ten se stal v důsledku uvedeného zcela účelového jednání obviněných pro věřitele nedostupným, čímž v částce 6 734 776 Kč částečně zmařili a v částce 5 107 669 Kč se pokusili částečně zmařit uspokojení těchto věřitelů: 1) Ing. J. K., bytem J., Š., s pohledávkou v základní výši 100 000 Kč, 2) Architektonického ateliéru Beta, s. p., v likvidaci, nyní se sídlem P. (nyní vydražitelky J. Š.), s pohledávkou v základní výši 355 000 Kč, 3) GTS Czech, s. r. o., dříve GTS Novera, s. r. o., se sídlem P., s pohledávkou v základní výši 39 805,50 Kč, přičemž ke dni 6. 5. 2014 byla exekučně vymožena částka 36 193,40 Kč, 4) D&I Consulting Limited, se sídlem L., Spojené království Velké Británie a Severního Irska, s pohledávkou v základní výši 18 610 Kč, 5) Ing. P. D., trvale bytem B., H., s pohledávkou v základní výši 5 000 000 Kč, 6) Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ, se sídlem P., s pohledávkou v základní výši 379 728,97 Kč, 7) Apston Capital Limited, se sídlem D., Irsko (nyní CASPER CONSULTING, a. s.), s pohledávkou v základní výši 5 000 000 Kč, 8) Creatis, a. s., se sídlem P., s pohledávkou v základní výši 46 939 734 Kč, přičemž vůči tomuto věřiteli obžalovaní částečně zmařili uspokojení pohledávky pouze v částce 5 457 858,75 Kč ke dni 15. 12. 2008, kdy došlo k promlčení uvedené pohledávky, a v částce 6 384 586,25 Kč se pokusili zmařit uspokojení tohoto věřitele.

3. Za tento trestný čin byl každý z obou obviněných odsouzen podle § 256 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. byl oběma obviněným výkon trestů podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byly poškozené společnosti Alia Trade, s. r. o., se sídlem P., a TST Real, s. r. o., se sídlem P., odkázány s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 253 odst. 1 tr. ř. bylo odvolání poškozené společnosti Apston Capital Ltd., IČ 408579, se sídlem D., Irsko (nyní CASPER CONSULTING, a. s.), zamítnuto.

4. Je třeba uvést, že odvolací soud v předmětné věci rozhodoval již potřetí, když jeho první rozsudek ve věci ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. 8 To 21/2012, byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 700/2013-I., a druhý rozsudek ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014. V posledně uvedeném zrušovacím usnesení Nejvyšší soud odvolacímu soudu uložil, aby v novém řízení provedl důkaz znaleckým posudkem č. 7490/2012 Ing. Václava Myslíka a zabýval se okolnostmi, které z tohoto znaleckého posudku vyplynuly v porovnání se závěry znalkyně Ing. Věry Kadlecové. Ohledně pohledávky společnosti Creatis, a. s., dříve Alia Trade, s. r. o., v základní výši 46 939 734 Kč, odvolacímu soudu uložil, aby upravil svá skutková zjištění s ohledem na závěry, které učiní ve vztahu k promlčení této pohledávky, přičemž závěr o této předběžné otázce musí být jednoznačný. Pokud dospěje k závěru o promlčení této pohledávky, musí zvážit, zda jednání dovolatelů nepředstavovalo pokus poškození společnosti Creatis, a. s. Nejvyšší soud dále uvedl, že odvolací soud zaktualizuje svá zjištění ohledně insolvenčního řízení, v němž podala společnost Creatis, a. s., insolvenční návrh na obviněnou Ing. V. H., a vyžádá si spis Městského soudu v Praze, sp. zn. 51 Cm 42/1997, v němž je vedeno řízení o zaplacení částky 60 935 046 Kč s příslušenstvím.

II. Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, podali obvinění J. H. a Ing. V. H. prostřednictvím svého obhájce JUDr. Vladimíra Turka dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. b) a g) tr. ř. V dovolání v prvé řadě namítli, že rozsudkem odvolacího soudu byl porušen princip zákazu změny k horšímu u obžalovaných v odvolacím řízení ve smyslu § 259 odst. 4 tr. ř., když odvolací soud na základě doplněného dokazování nově kvalifikoval jednání obžalovaných

jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) odst. 4 tr. zák. dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. a obžalovaným uložil tresty odnětí svobody v trvání dvou let, jejichž výkon podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu tři let. V této souvislosti dovolatelé zdůraznili, že odvolací soud nerozhodoval o odvolání státního zástupce, neboť ten vzal dne 10. 5. 2016 své odvolání proti rozsudku nalézacího soudu zpět. Podle dovolatelů se odvolací soud také nevypořádal s námitkami formulovanými v jejich podáních ze dne 16. 3. 2016, 18. 3. 2016, 22. 3. 2016, 7. 4. 2016, 19. 4. 2016 a 20. 2. 2016. V těchto podáních zaprvé namítali, že postižení pohledávky obžalovaných za jejich dlužníkem, společností Alter Ego H+H, s. r. o., z titulu nájemní smlouvy ze dne 26. 3. 2007, se neprovádí postižením účtu dlužníka povinného (společnosti Alter Ego H+H, s. r. o.). Zadruhé uvedli, že porušení tzv. generálního inhibitoria se vztahuje výhradně k osobě oprávněného, který vedl v dané době vůči povinnému exekuci, tj. v daném případě k Ing. J. K. Dále namítli, že pohledávky některých tvrzených věřitelů (Architektonický ateliér Beta st. p. v likvidaci, Ing. P. D., Apston Capital Ltd., Creatis, a. s.) zásadně popírali, přičemž pohledávka společnosti Creatis, a. s., se promlčela v souladu s ustanovením § 408 odst. 1 zákona č. 513/1991, obchodního zákoníku, ke dni 26. 4. 2006 (deset let od data odstoupení Investiční a Poštovní banky, a. s., od úvěrových smluv). Podle svého tvrzení navíc disponují dostatkem jiného (nemovitého) majetku, ze kterého mohou být uspokojeny pohledávky nezpochybnitelných věřitelů. Zároveň doplnili, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, byl vydán podjatou soudkyní JUDr. D.R., která se sama vyloučila, a to na základě rozhodnutí ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 6 T 119/2011. Tuto posledně uvedenou námitku dovolatelé podřadili dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., protože podle jejich názoru v trestním řízení rozhodoval vyloučený soudce. Jelikož se odvolací soud s těmito výše uvedenými námitkami nevypořádal, porušil podle dovolatelů jejich právo na obhajobu a na spravedlivý proces.

6. Dovolatelé dále s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. 29 ICdo 32/2013, odvolacímu soudu vytkli, že pominul aktuální judikaturu Nejvyššího soudu k otázce tzv. společného dluhu manželů. Postavení dovolatelů v trestním řízení jako solidárních dlužníků vůči všem věřitelům je nesprávné, protože některé pohledávky jsou pohledávkami výlučně za jedním z nich.

7. Podle dovolatelů odvolací soud nesprávně posoudil aplikaci zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývající zásady „ultima ratio“. Pohledávky věřitelů jsou řešeny v rámci civilních řízení, tj. řádnými prostředky civilního práva, a nelze proto tvrdit, že tyto prostředky jsou neúčinné a je nutné použít práva trestního. Dovolatelé jsou nadto přesvědčeni, že pro pouhé nesplnění soukromoprávního závazku může být dlužník postižen pouze civilní sankcí. Dovolatelé rovněž poznamenali, že hodnota jejich nemovitého majetku mnohonásobně převyšuje jejich dluh. Rozporovali zároveň závěr odvolacího soudu o neprodejnosti nemovitostí. Odvolací soud se navíc nevypořádal s námitkami týkajícími se insolvenčních návrhů, které podává společnost Alia Trade, s. r. o., a společnost Creatis, a. s., na majetek dovolatelů; věřitelé tak měli možnost přihlásit své pohledávky do probíhajících insolvenčních řízení, přičemž z důvodů účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení (tedy z důvodů stojících mimo vůli dovolatelů) nebylo možné exekuci na jejich majetek provést. Nařízený konkurs vůči dovolatelce Ing. V. H. byl nadto Vrchním soudem v Praze zrušen, což dále zpochybňuje existenci pohledávek tvrzených údajnými věřiteli.

8. Dovolatelé dále uvedli, že nelze dovodit jakýkoliv jejich úmysl, byť nepřímý, spáchat tvrzený trestný čin, případně shledat požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti či škodlivosti. Skutek popsáný ve výroku odvolacího soudu nevykazuje zákonné znaky trestného činu poškozování věřitele. Právní závěry nalézacího i odvolacího soudu jsou v extrémním nesouladu se skutkovými zjištěními. Závěrem svého mimořádného opravného prostředku dovolatelé navrhli, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, opětovně zrušil, a věc vrátil odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Podáním ze dne 11. 8. 2016 dovolatelé

své dovolání doplnili o usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 3 VSPH 2136/2016-A-300, kterým bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2015, č. j. KSPH 36 INS 28162/2012-A-279, o prohlášení konkursu na majetek Ing. V. H.

9. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, již bylo dovolání obviněných J. H. a Ing. V. H. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřila s tím, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. nelze uplatnit, pokud jej dovolatelé neuplatnili již ve svém prvním mimořádném opravném prostředku a okolnost, z níž dovozovali vyloučení soudce, jim byla již v té době známa. V předchozích dovoláních nicméně dovolatelé svou dovolací argumentaci podřadili výlučně pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Poukázala navíc na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 700/2013, ve kterém Nejvyšší soud ohledně námítky podjatosti senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 odkázal na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 1. 2012, č. j. 6 T 119/2011-1782, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 8 To 60/2012, v rámci nichž byla námítka podjatosti vyřešena. Státní zástupkyně zároveň připomněla, že důvod podjatosti předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 vznikl až po vydání rozsudku ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011. Co se týče dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., státní zástupkyně nejprve konstatovala, že odvolací soud důsledně vycházel z právních názorů, které ve svém usnesení ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014 vyslovil Nejvyšší soud a doplnil dokazování tak, jak mu bylo předmětným usnesením uloženo. V návaznosti na doplněné dokazování odvolací soud změnil právní kvalifikaci trestného činu z § 256 odst. 1 písm. b) tr. zák. na § 256 odst. 1 písm. a), tj. došlo ke změně znaku „neexistujícího závazku“ na znak „odstranění části majetku“. V daném případě se však nejedná o porušení zákazu reformace in peius, protože odvolací soud pouze doplnil ve výroku rozsudku popis rozhodných skutkových zjištění, tak aby v něm byly obsaženy zákonem dané znaky příslušné skutkové podstaty. Tímto postupem se však nijak nezhoršilo postavení obviněných. Odvolací soud dále vyřešil veškeré otázky související s posouzením trestnosti jednání obviněných a jeho rozsahu. Upravil skutková zjištění týkající se pohledávky věřitele společnosti Creatis, a. s., když určil jako datum promlčení této pohledávky 15. 12. 2008 a k tomuto datu také upravil částku, o kterou obvinění částečně zmařili uspokojení tohoto věřitele. Státní zástupkyně odmítla i námítku, podle které mohli věřitelé uspokojit své pohledávky z nemovitého majetku obviněných a odkázala v tomto směru na předchozí vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. 1 NZO 1277/2014. Jednání obviněných představuje podle státní zástupkyně závažnou hrozbu pro společnost a nelze proto přijmout závěr o porušení subsidiarity trestní represe.

10. Závěrem svého vyjádření státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Současně navrhla, aby Nejvyšší soud toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

11. Nejvyšší soud zaslal s ohledem na judikaturu Ústavního soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15) obhájci obviněných J. H. a Ing. V. H. k replice vyjádření státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství. Dovolatelé se k němu do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu v projednávané věci prostřednictvím svého obhájce nevyjádřili.

12. Nejvyššímu soudu zaslala své vyjádření i poškozená společnost Alia Trade, s. r. o. Ve svém podání ze dne 30. 1. 2017 uvedla, že je věřitelem obviněných. Odvolací soud ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, nicméně dovedl, že poškozená nebyla věřitelem obviněných, protože pohledávky společnosti Creatis, a. s., na poškozenou nepřešly. Závěr odvolacího soudu představuje pro poškozenou závažnou překážku pro vymáhání jejích práv, protože obvinění rozsudkem odvolacího soudu argumentují v insolvenčních řízeních, která jsou proti nim vedena. Poškozená s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 31 Cdo 3986/2009, a na § 196a odst. 3 obchodního zákoníku, ve znění platném v době uzavření smlouvy o postoupení

pohledávek, namítala, že smlouva o postoupení pohledávek mezi společnostmi Creatis, a. s., a poškozenou byla platná. Poškozená dále argumentovala rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, z jehož závěrů podle jejího názoru vyplývá, že bez ohledu na platnost smlouvy o postoupení pohledávek na ni přešla aktivní věcná legitimace k vymáhání pohledávek. K jejich promlčení proto nemohlo dojít. Závěrem svého podání poškozená Nejvyššímu soudu navrhla, aby v rozhodnutí o dovolání obviněných uvedl, že závěr odvolacího soudu o promlčení pohledávek poškozené je nesprávný.

13. Nejvyššímu soudu bylo dále dne 1. 3. 2017 doručeno podání dovolatelů prostřednictvím jejich obhájce, kterým reagovali k výzvě Nejvyššího soudu na možnost odlišné právní kvalifikace jejich jednání. V tomto podání upozorňovali na svůj majetek, který podle jejich názoru mohl sloužit k uspokojení pohledávek věřitelů. Zároveň opakovaně rozporovali existenci některých pohledávek, konkrétně věřitele Ing. P. D. a společnosti Apston Capital Ltd., a opětovně uplatňovali námitku promlčení společnosti Creatis, a. s.

14. V podání ze dne 9. 3. 2017 dovolatelé prostřednictvím svého obhájce uvedli, že obviněný J. H. v rámci insolvenčního řízení, vedeném pod sp. zn. KSPH 66 INS 6953/2016, uplatnil z pozice dlužníka námitku promlčení pohledávky společnosti Alia Trade, s. r. o. Krajský soud v Praze, který usnesením ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. KSPH 66 INS 6953/2016, zjistil úpadek dlužníka J. H. a prohlásil na jeho majetek konkurs, konstatoval, že námitka promlčení není důvodná. Podle dovolatelů došlo ze strany Krajského soudu v Praze k omylu při rozhodování, protože jako podklad pro rozhodnutí hodnotil pohledávku, která v daném insolvenčním řízení nebyla přihlášená a dlužníkem této pohledávky nebyl obviněný J. H. Uvedená pohledávka byla judikována vůči jeho manželce a byla přihlášená v jiném insolvenčním řízení, vedeném pod sp. zn. KSPH 36 INS 28162/2012, ve kterém obviněná Ing. V. H. prokazuje její úhradu. K podání dovolatelé přiložili odvolání ze dne 6. 3. 2017 proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. KSPH 66 INS 6953/2016, včetně tohoto usnesení.

15. Dne 9. 3. 2017 bylo Nejvyššímu soudu doručeno vyjádření společnosti Creatis, a. s., která v zásadě odkázala na obsah a znění vyjádření společnosti Alia Trade, s. r. o., ze dne 30. 1. 2017. Společnost Creatis, a. s., dále namítala, že Městský soud v Praze jako soud odvolací v trestním řízení ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, nechal v úvahu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, publikovaný pod č. [61/2010](#) Sb. rozh. obč., a navazující judikaturu, přestože byl na tuto judikaturu opakovaně písemně upozorňován společností Alia Trade, s. r. o. V rozporu s uvedenou judikaturou a zcela překvapivě dospěl k závěru o promlčení části pohledávek. Společnost Creatis, a. s., dále upozornila na skutečnost, že předmětné pohledávky ona a následně i společnost Alia Trade, s. r. o., řádně uplatňovala jak v civilním, tak i v trestním řízení. Poukázala také na zamítavá rozhodnutí civilních soudů z poslední doby, která se týkají činnosti obviněných, zejména na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 C 64/2013-99, kterým byla opakovaně zamítnuta žaloba obviněných o určení promlčení zástavních práv zajišťujících pohledávky poškozené. Ačkoliv obviněným z civilních i trestních rozhodnutí, zejména pak z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, vyplývala povinnost nahradit během zkušební doby škodu, obvinění svoje dluhy stále nehradí. Navzdory tomu však Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 21 To 21/2012 (pozn. správně má být 8 To 21/2012), konstatoval, že obvinění plnili vzorně podmínky dohledu a vyměřil jim trest na spodní hranici sazby, když podmínkou jejich osvědčení již nemá být skutečnost, zda splnili své nesporné závazky. Závěrem svého podání společnost Creatis, a. s., uvedla, že nesprávný závěr o promlčení části pohledávky ztěžuje společnosti Alia Trade, s. r. o., vymáhání jejich legitimních pohledávek, a žádá proto Nejvyšší soud, aby v odůvodnění rozhodnutí o dovolání uvedl, že závěr Městského soudu v Praze o promlčení předmětných pohledávek je nesprávný. Ke svému vyjádření připojila společnost Creatis, a. s., rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 C 64/2013-99, a dále trestní oznámení ze dne 4. 11. 1999 podané společností Creatis, a. s., vůči

obviněným.

III. Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobami oprávněnými (§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.), řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi tvrzený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž ani tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odmítnutí dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

17. Obvinění J. H. a Ing. V. H. v první řadě uplatnili dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., podle něž musí být současně splněny dvě kumulativně stanovené zákonné podmínky: ve věci rozhodl vyloučený orgán a zároveň tato okolnost nebyla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa nebo jím byla ještě před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítána. Ve věci rozhodl vyloučený orgán tehdy, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí učinil soudce, resp. samosoudce či předseda nebo člen senátu, který byl ve věci vyloučen z důvodů uvedených v § 30 tr. ř., aniž by bylo o jeho vyloučení podle § 31 tr. ř. rozhodnuto. Nejvyšší soud nicméně ve shodě s vyjádřením státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství konstatuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je na podkladě dalšího dovolání proti novému rozhodnutí vydanému v téže věci oprávněn dovolací soud přezkoumávat jen ty výroky napadeného rozhodnutí a jim předcházející část řízení, které následovaly po předchozím rozhodnutí o dovolání. Opětovné přezkoumání správnosti řízení, které dřívějším rozhodnutí Nejvyššího soudu předcházelo, by znamenalo jeho nepřípustnou revizi, což zákon v ustanovení § 265n tr. ř. ani na podkladě nového dovolání nepřipouští (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 6 Tdo 1407/2003, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 29/2004). Ve vztahu k dovolateli uplatněné námitce podjatosti předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 2, kterou dovolatelé podřadili dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., z uvedeného vyplývá, že tato námitka nemůže být přípustná. Nejvyšší soud totiž již ve svém prvním rozhodnutí ve věci, tj. v usnesení ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 700/2013-I., odkázal v celém rozsahu na rozhodnutí soudů nižších stupňů, jež se týkaly totožné námitky podjatosti předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 2, konkrétně usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 1. 2012, č. j. 6 T 119/2011-1782, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 8 To 60/2012. Navíc důvod podjatosti předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 2, pokud dovolatelé poukazovali na uvedené usnesení ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 6 T 119/2011, kterým se soudkyně JUDr. D.R. sama vyloučila, vznikl až po vydání odsuzujícího rozsudku nalézacího soudu ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, a spočíval v tom, že se stala stranou ve sporu s oběma obviněnými. Ti totiž proti JUDr. D.R. a přísedícím v senátu podali dne 28. 2. 2012 žalobu na ochranu osobnosti (řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 C 24/2012). S ohledem na možné pochybnosti, zda by v dané trestní věci, zejména při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení, mohla rozhodovat nestranně, vydala rozhodnutí o své podjatosti.

18. Obvinění dále uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotněprávního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotněprávní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo náleze Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel, jako je tomu i v případě obviněných H., extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Právě z těchto hledisek se Nejvyšší soud zabýval naplněním dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněných J. H. a Ing. V. H.

IV. Důvodnost dovolání

19. Obvinění Ing. V. H. a J. H. v novém dovolání v první řadě namítli, že rozsudkem odvolacího soudu byl porušen princip zákazu změny k horšímu u obviněných v odvolacím řízení ve smyslu § 259 odst. 4 tr. ř., protože odvolací soud na základě doplněného dokazování nově kvalifikoval jednání obviněných jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Nejvyšší soud k této námitce dodává, že odvolací soud stejným způsobem kvalifikoval jednání obviněných již v pořadí druhém rozsudku ve věci ze dne

17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, které bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014. V posledně uvedeném usnesení Nejvyšší soud konstatoval, že právní kvalifikace trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. s ohledem na naplnění znaku „odstranění části majetku“ mohla být pro obviněné překvapivá [s ohledem na skutečnost, že odvolací soud ve svém prvním rozsudku ve věci ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. 8 To 21/2012, použil kvalifikaci podle § 256 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák.]. Nejvyšší soud nicméně zároveň v odkazovaném usnesení výslovně uvedl, že se nejedná o přísnější právní kvalifikaci (str. 16 usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014), což vyplývá z toho, že je postihována stejnou sazbou trestu odnětí svobody jako právní kvalifikace trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. Nelze proto přijmout závěr, že z hlediska použité právní kvalifikace došlo k porušení zákazu reformationis in peius v rozsudku odvolacího soudu. Nejvyšší soud neshledává porušení zákazu reformationis in peius ani ve vztahu ke skutkovým zjištěním nebo k druhu a výměře trestu. Pokud jde o druh a výměru trestu, rozsudkem odvolacího soudu ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, byli oba obvinění odsouzeni k trestům odnětí svobody v trvání dvou let, který jim byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, který je z hlediska respektování zásady reformationis in peius prvotním mezníkem, k němuž je nutné přihlížet, byli oba obvinění odsouzeni k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců a zařazení pro výkon trestu do věznice s dozorem. Z uvedeného vyplývá, že ve výroku o trestu došlo v odvolacím řízení naopak ke změně ve prospěch obviněných, a to i ve vztahu k předchozímu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, kterým jim byl každému uložen trest odnětí svobody v trvání tří (3) let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání pěti (5) let, a to za současného vyslovení dohledu nad nimi a s uložením přiměřené povinnosti, aby během zkušební doby nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili. Co se týče změny skutkových zjištění, v souladu s ustálenou praxí Nejvyššího soudu platí, že zásada zákazu změny k horšímu nevyklučuje možnost úpravy v popisu skutkových zjištění tak, aby v něm byly obsaženy všechny skutečnosti rozhodné pro naplnění zákonných znaků skutkové podstaty toho trestného činu, jímž je obviněný uznán vinným (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 11 Tdo 1158/2005, publikované pod č. [39/2006](#) Sb. rozh. tr.; viz také nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 525/15). V tomto kontextu je třeba nahlížet na dílčí změny v popisech skutkových zjištění ve výrocih rozsudků odvolacího i nalézacího soudu. Odvolací soud ve prospěch obviněných vypustil původní zjištění nalézacího soudu, že smlouva o půjčce uzavřená mezi společnostmi Alter Ego H+H, s. r. o., a J. H. byla fiktivní. Tato změna, vedoucí k záměně alternativního znaku „neexistujícího závazku“ podle § 256 odst. 1 písm. b) tr. zák. za znak „odstranění části majetku“ podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., byla již aprobována, a to i z pohledu otázky tzv. překvapivého rozhodnutí, Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014 (viz str. 9 až 11 tohoto usnesení). Odvolací soud dále na základě doplněného dokazování doplnil skutková zjištění ve výroku o vině o exekuční řízení vedené u Okresního soudu pro Prahu-západ pod sp. zn. 13 Nc 3984/2006, v rámci něhož bylo proti obviněné Ing. V. H. vydáno usnesení o nařízení exekuce, obsahující generální zákaz nakládat s veškerým svým majetkem včetně nemovitostí patřících do společného jmění manželů. V neposlední řadě odvolací soud u některých pohledávek upřesnil ve prospěch obviněných dílčí skutková zjištění, konkrétně u pohledávky GTS Czech, s. r. o., exekučně vymoženou částku navýšil na 36 194,40 Kč (oproti 10 571 Kč v rozsudku nalézacího soudu), pohledávku Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ snížil z 613 450 Kč na 379 728,97 Kč. U pohledávky společnosti Creatis, a. s., odvolací soud dospěl k závěru o jejím částečném zmaření, a to s ohledem na promlčení ke dni 15. 12. 2008. Odvolací soud také ve prospěch obviněných snížil celkovou výši škody, když upřesnil, že obvinění částečně zmařili uspokojení svých věřitelů v částce 6 734 776 Kč a v částce 5 107 669 Kč se pokusili uspokojení svých věřitelů zmařit, k čemuž nedošlo díky aktivitě exekutora (str. 38 rozsudku odvolacího soudu ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012). Z uvedeného přehledu vyplývá, že v odvolacím řízení nedošlo k posunu skutkových okolností, který by zhoršil postavení obviněných, zvláště když z hlediska celkové výše pohledávek a celkové výši škody došlo naopak ke snížení. V tomto směru tedy Nejvyšší soud

nezjistil vytykané pochybení z hlediska porušení zákazu reformationis in peius v rozsudku odvolacího soudu.

20. Dovolatelé také opětovně ve svém dovolání namítli nesprávné posouzení aplikace zásady subsidiarity trestní represe a principu „ultima ratio“ odvolacím soudem. Odvolací soud v napadeném rozsudku se zabýval posouzením trestní odpovědnosti obžalovaných tedy zvažoval zásadu subsidiarity trestní represe, podle které trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Takto definovaným principem „ultima ratio“ je zajištěno, aby prostředky trestního práva byly použity zdrženlivě, především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Tím je vyjádřena funkce trestního práva jako krajního prostředku ve vztahu k ostatní deliktní úpravě (správněprávní, občanskoprávní, obchodněprávní apod.). Při řešení míry společenské škodlivosti jednání obžalovaných odvolací soud hodnotil zejména význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu obžalovaných, míru jejich zavinění, jejich pohnutku, záměr a cíl. Odvolací soud ve světle shora uvedených úvah dospěl k závěru, že se nelze ztotožnit s námitkami obžalovaných, že věc měla být posouzena v rámci civilního, nikoli trestního řízení, neboť v daném případě nelze uplatnit zásadu subsidiarity trestní represe a je třeba jednání obžalovaných posoudit jako trestný čin. Tento závěr odvolací soud opřel o charakter jednání obžalovaných, kteří jednali cíleně a plánovitě, byli evidentně vedeni snahou ponechat si značný příjem plynoucí z nájmu předmětné nemovitosti tak, aby se z něj nemohli uspokojit jejich četní věřitelé, což se jim ve velkém rozsahu také podařilo. Městský soud měl k dispozici četná vyjádření poškozených, exekutorů, řadu listin, ze kterých plyne jednoznačný závěr o tom, že obžalování léta maří uspokojení svých věřitelů, své existující závazky neplní a ani plnit nehodlají. Obžalovaní byli již za obdobné jednání odsouzeni, a byť se nejedná o přitěžující okolnost při ukládání trestů z důvodu fikce beztrestnosti, svědčí o letitých snahách obžalovaných vedených stejným úmyslem zmařit uspokojení věřitelů. Právě tato skutečnost, kdy věřitelé se uspokojení svých nároků domáhají řadu let bezúspěšně (úspěšnou je OSSZ Praha-západ, která exekucí na důchod obžalovaného dostává 79,- Kč měsíčně), výrazně zvyšuje společenskou škodlivost jednání obžalovaných, což vylučuje použití zásady subsidiarity trestní represe, a to přesto, že se na obžalované hledí, jako by trestáni nebyli (ohledně jejich předchozích odsouzení platí fikce beztrestnosti). Odvolací soud v tomto svém závěru zvážil i to, že obžalovaní ve svém úsilí nesplnit své závazky, které na sebe v podobě vysokých úvěrů a půjček vzali, neváhali křivě obvinít svého věřitele ze spáchání trestného činu (Ing. D.), vytvořili fiktivní pohledávku (vůči IPB, a. s.) či nezákonně podali na katastrálním úřadu žádost o výmaz zástavních práv váznoucích na jejich nemovitostech. Rovněž civilní spor vedený u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 51 Cm 42/97, svědčí o tom, že prostředky na ochranu práv fyzických a právnických osob (konkrétně Creatis, a. s., Alia Trade, s. r. o., a A. T.) v rámci civilního řízení jsou nedostatečné a neúčinné. Délku trestního řízení posoudil odvolací soud v rámci úvah o trestu (srov. str. 39 - 40 rozsudku odvolacího soudu). Nejvyšší soud se v zásadě ztotožnil s uvedenými závěry odvolacího soudu, přičemž se podrobně zabýval jednáním obviněných, přičemž považuje za nutné zejména poukázat na cílené a plánovité jednání obviněných, kteří byli vedeni snahou ponechat si značný příjem plynoucí z nájmu předmětné nemovitosti. Zároveň je třeba upozornit na důkazy, které dokládají mnohaletou neúspěšnou snahu věřitelů obviněných o vymožení svých pohledávek i na předchozí jejich obdobné jednání, za které byli odsouzeni, avšak nelze k němu jako k přitěžující okolnosti přihlížet z důvodu fikce beztrestnosti (na obviněné se hledí ohledně jejich předchozích trestních postihů, jako by odsouzeni nebyli). Dále je třeba zdůraznit, že obvinění v rámci své snahy o maření uspokojení svých věřitelů křivě obvinili Ing. P. D., jednoho ze svých věřitelů. Nejvyšší soud považuje z těchto důvodů odůvodnění rozsudku odvolacího soudu v tomto směru za dostatečné a v souladu s pokyny, které odvolacímu soudu ve svém usnesení ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014, uložil, a v němž s odkazem na relevantní judikaturu Ústavního soudu uvedl, že zásada subsidiarity trestní represe nevylučuje paralelní uplatnění jiného druhu odpovědnosti vedle odpovědnosti trestní, včetně odpovědnosti

občanskoprávní. Civilní právo obsahuje prostředky ochrany proti zásahům do majetkových práv, a přesto jsou nejzávažnější případy zásahů do těchto práv kriminalizovány (tak např. kriminalizována je krádež, i když civilní právo umožňuje využít žaloby na vydání neoprávněně odňaté věci, podobně jako např. v případě poškození věci umožňuje civilní právo využít žaloby na náhradu škody či na uvedení věci v původní stav). Možnost ochrany práv prostředky civilního práva proto nepředstavuje překážku pro případnou trestní odpovědnost pachatelů takových činů, které zákonodárce v trestním zákoníku označil za trestné (obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 5 Tdo 599/2016). Pokud jde o kritérium společenské nebezpečnosti trestného činu, zakotveného v § 3 odst. 2 tr. zák., na nějž dovolatelé poukazovali, Nejvyšší soud připomíná, že tento tzv. materiální znak vyjadřuje celkovou závažnost trestného činu, a to z hlediska jeho objektivních i subjektivních znaků. Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno vycházet ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Uvedené ustanovení se proto uplatní jen tehdy, bude-li stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nižší, tj. nedosáhne-li stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, a nebude tak odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu předmětné skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikované pod č. 43/1996 Sb. rozh. tr.). Princip subsidiarity trestní represe (trestní postih jako prostředek ultima ratio) nelze chápat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena, když poškozený nebo jiná oprávněná osoba, na jejíž úkor byl trestný čin spáchán, se domáhala nebo domáhá nápravy protiprávního stavu prostředky civilního práva, tzn. že paralelně aplikovala jiný druh odpovědnosti za protiprávní jednání, např. odpovědnost občanskoprávní. Proto není vyloučeno souběžné uplatnění trestní odpovědnosti spolu s jiným druhem trestní odpovědnosti, zejména jestliže pachatel vědomě zneužívá prostředky civilního práva k tomu, aby se na úkor oprávněné osoby obohatil nebo si zajistil jiné výhody, a to způsobem škody či jiné újmy, již nehodlá ani za využití prostředků civilního práva dobrovolně plnit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 8 Tdo 803/2016). Aplikují-li se tyto obecné závěry na posuzovaný případ, je třeba zdůraznit, že za situace, kdy se obvinění J. H. a Ing. V. H. dopouštěli takového jednání opakovaně, dlouhodobě mařili letité snahy svých věřitelů domoci se svých pohledávek a svým jednáním způsobili škodu velkého rozsahu (§ 256 odst. 4 tr. zák.), neshledal Nejvyšší soud námitku obviněných o porušení zásady subsidiarity trestní represe odvolacím soudem za důvodnou.

21. Obvinění opětovně opakovali některé námitky, kterými se bránili již v předcházejícím řízení. Zejména namítali, že disponují dostatkem majetku, ze kterého mohou být uspokojeny pohledávky věřitelů (v této souvislosti upozorňovali také na možnost postižení účtu společnosti Alter Ego H+H, s. r. o.). Touto obhajobou se však již Nejvyšší soud zabýval ve svém usnesení ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014, kde odkázal na zjištění odvolacího soudu, který popsal mnohaletou a bezvýslednou snahu věřitelů obviněných o uspokojení svých pohledávek. Nejvyšší soud pouze poukázal na některé rozdíly mezi znaleckými posudky Ing. Václava Myslíka a Ing. Věry Kadlecové, zpracovanými za účelem ocenění nemovitého majetku obviněných. Odvolací soud v souladu s jeho pokyny provedl důkaz znaleckým posudkem č. 7490/2012 a jeho autora, znalce Ing. Václava Myslíka, vyslechl ve veřejném zasedání dne 10. 5. 2016 (č. l. 3798 – 3801). Ve vztahu k porovnání závěrů tohoto posudku se závěry znalkyně Ing. Věry Kadlecové odvolací soud následně uvedl, že rozdíly ve stanovení cen nemovitostí ve vlastnictví obviněných v obou posudcích nepovažuje za významné z důvodu odlišného časového okamžiku, k němuž byly znalecké posudky zpracovány, a také s ohledem na mnohaletou bezvýslednou snahu věřitelů domoci se svých pohledávek v civilním řízení (str. 37 – 38 rozsudku odvolacího soudu). Nejvyšší soud se s těmito závěry odvolacího soudu po přezkoumání obsahu uvedených znaleckých posudků (posudek Ing. Věry Kadlecové na čl. 168 – 185 a posudek Ing.

Václava Myslíka na č. l. 3731 - 3759) plně ztotožňuje a vzhledem k náležitému odůvodnění uvedených závěrů odvolacího soudu, ke kterým nemá co dodat, v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. K tomu Nejvyšší soud ještě dodává, že již ve svém posledním zrušujícím rozhodnutí, aproboval závěr odvolacího soudu ohledně možnosti exekučního postizení účtu společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., podle nějž se finanční prostředky na účtu společnosti vůbec neobjevily, a proto je nebylo možné postihnout exekucí (str. 13 - 14 usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014).

22. Obvinění ve svém dovolání také opakovaně rozporovali existenci a výši jednotlivých pohledávek. U věřitelů Ing. J. K., Architektonického ateliéru Beta, státní podnik v likvidaci, GTS Czech, s. r. o., dříve GTS Novera, a. s., D & I Consulting Limited, dříve Corfina, a. s., Ing. P. D., Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ a společnosti Apston Capital Ltd. (nyní CASPER CONSULTING, a. s.), Nejvyšší soud v usnesení ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014, uvedl, že na základě dosud provedeného dokazování nevznikají pochybnosti o existenci, platnosti, nepromlčení a výši těchto pohledávek (viz str. 17 tohoto usnesení). Nejasnosti přetrvávaly pouze ohledně pohledávky společnosti Creatis, a. s., resp. dříve společnosti Alia Trade, s. r. o. Odvolacímu soudu proto uložil, aby podle § 9 odst. 1 tr. ř. vyřešil jako předběžnou otázku, kdo je poškozenou společností v bodě 8) výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu, a pokud by dospěl k závěru, že poškozeným věřitelem je společnost Creatis, a. s., aby se zabýval i možným promlčením pohledávky ve vztahu k této společnosti. V této souvislosti Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu zaktualizovat svá zjištění ohledně vývoje insolvenčního řízení, v němž insolvenční návrh podala společnost Creatis, a. s., na obviněnou Ing. V. H., a vyžádat si spis Městského soudu v Praze sp. zn. 51 Cm 42/1997, v němž je vedeno řízení o zaplacení částky 60 935 046 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud tento pokyn Nejvyššího soudu splnil, když z insolvenčního spisu, vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 36 INS 28162/2012, zrekapituloval seznam přihlášených pohledávek a zjistil stav řízení. V době rozhodování odvolacího soudu byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2015, č. j. KSPH 36 INS 28162/2012-A-279 zjištěn úpadek dlužnice Ing. V. H. a prohlášen na její majetek konkurs, uvedené usnesení napadla Ing. V. H. odvoláním (str. 16 - 17 rozsudku odvolacího soudu). Svým podáním ze dne 11. 8. 2016 obvinění doplnili své dovolání o usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 3 VSPH 2136/2015-A-300, kterým bylo usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2015, č. j. KSPH 36 INS 28162/2012-A-279, zrušeno. Pokud jde o řízení o zaplacení částky 60 935 046 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 51 Cm 42/1997, odvolací soud konstatoval, že věc nebyla dosud pravomocně rozhodnuta, a proto podle § 9 odst. 1 tr. ř. posoudil jako předběžnou otázku, kdo je věřitelem obviněných v bodě 8) výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu a otázku promlčení této pohledávky (str. 12 rozsudku odvolacího soudu).

23. Odvolací soud zjistil, že se jednalo o pohledávku Investiční a Poštovní banky, a. s., vzniklou poskytnutím úvěru (smlouva o úvěru č. ... ze dne 5. 10. 1993 uzavřená s Ing. V. H. a J. H. pod jejich obchodním jménem H+H nakladatelství a vydavatelství, smlouva o úvěru č. ... ze dne 11. 11. 1993 uzavřená s J. H. a smlouva o úvěru č. ... ze dne 23. 6. 1994 uzavřená s J. H.). Investiční a Poštovní banka, a. s., od úvěrových smluv následně odstoupila a prostřednictvím žaloby ze dne 12. 2. 1997 se domáhala svých nároků soudní cestou. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 12. 6. 1998 byla pohledávka ve výši 46 939 733,77 Kč postoupena společnosti Creatis, a. s. Platnost postoupení byla pravomocně potvrzena soudy. Na základě uvedeného postoupení pohledávky vstoupila do civilního řízení ke dni 9. 12. 1998 společnost Creatis, a. s., namísto Investiční a Poštovní banky, a. s. Dne 30. 12. 1999 uzavřela společnost Creatis, a. s., smlouvu o postoupení 9/10 pohledávky na A. T. a dne 15. 9. 2001 uzavřela A. T. se společností Creatis, a. s., komisionářskou smlouvu, v níž se zavázala jednat svým jménem na účet komitenta o postoupení celé pohledávky a následně uzavřít tuto smlouvu svým jménem na celou převáděnou pohledávku. Na základě této smlouvy byla dne 2. 1. 2002 uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, kterou byla celá pohledávka i za A. T. postoupena na společnost Alia Trade, s. r. o. Společnost Creatis, a. s., poté navrhla, aby namísto ní do řízení vstoupila jako

žalobce společnost Alia Trade, s. r. o., k čemuž došlo podle § 107a o. s. ř. usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2004, sp. zn. 51 Cm 42/1997, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2004. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 12. 2012, č. j. 9 Cmo 339/2012-788, které nabylo právní moci dne 18. 1. 2013, byl k návrhu společnosti Alia Trade, s. r. o., ze dne 6. 10. 2009, podle § 92 odst. 1 o. s. ř. připuštěn vstup společnosti Creatis, a. s., a A. T. do řízení na straně žalující. Odvolací soud dále přihlédl k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 51 Cm 42/97-649, kterým Městský soud v Praze zamítl žalobu společnosti Alia Trade, s. r. o., proti J. H., Ing. V. H. a Nakladatelství H+H Vyšehradská, s. r. o., a ve kterém dospěl k závěru, že smlouvy o postoupení pohledávek mezi společnostmi Creatis, a. s., a A. T. a Creatis, a. s., a Alia Trade, s. r. o., jsou neplatné. Uvedený rozsudek byl sice zrušen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 9 Cmo 3/2013-889, ale pouze z důvodu procesního pochybení soudu prvního stupně. Vrchní soud se jinak co do závěru o neplatnosti postupných smluv ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze.

24. Odvolací soud měl proto za prokázané, že postoupení pohledávky mezi Investiční a Poštovní bankou, a. s., a společností Creatis, a. s., bylo platné, a že v době páchání trestné činnosti obviněných, které započalo dne 26. 3. 2007, měla společnost Creatis, a. s., pohledávku vůči oběma obviněným. Odvolací soud dále dovodil, že okamžikem, kdy společnost Creatis, a. s., přestala být účastníkem řízení, tj. od 15. 12. 2004, kdy nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2004, sp. zn. 51 Cm 42/1997, jí počala běžet čtyřletá promlčecí lhůta stanovená v § 397 obchodního zákoníku, účinného v rozhodné době. K promlčení předmětné pohledávky společnosti Creatis, a. s., tak došlo dne 15. 12. 2008, kdy tato promlčecí lhůta uplynula. V návaznosti na tato zjištění odvolací soud vyčíslil částku, kterou obvinění částečně zmařili uspokojení pohledávky společnosti Creatis, a. s., na 5 457 858,75 Kč, která odpovídá odstranění nájemného od července 2007, resp. od září 2007, kdy Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky zasílalo podnájemné na účet syna obviněných J. H., až do 15. 12. 2008. V částce 6 384 586,25 Kč se obvinění pouze pokusili o částečné zmaření uspokojení tohoto věřitele, protože v důsledku promlčení ke dni 15. 12. 2008 trestné jednání obviněných nemohlo být pro nezpůsobilost objektu činu dokonáno (str. 29 rozsudku odvolacího soudu).

25. Jak již bylo shora zmíněno, obvinění J. H. a Ing. V. H. ve svém dovolání namítali, že odvolací soud nesprávně posoudil okamžik, kdy došlo k promlčení pohledávky společnosti Creatis, a. s. Konkrétně s odkazem na § 408 odst. 1 obchodního zákoníku tvrdili, že k promlčení pohledávky došlo nejpozději ke dni 26. 4. 2006, tj. deset let od data odstoupení Investiční a Poštovní banky, a. s., od úvěrových smluv. V podání ze dne 15. 3. 2016, na které ve svém dovolání odkazují (v dovolání je zřejmě chybně uvedeno datum 16. 3. 2016), nicméně uvádí jako datum promlčení 24. 5. 2006 (č. l. 3707). Nejvyšší soud připomíná, že smlouva o úvěru představovala v rozhodné době tzv. absolutní obchodní závazkový vztah [§ 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku] a promlčení pohledávky ze smlouvy o úvěru se proto řídilo obchodním zákoníkem (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1918/2005). Podle § 392 odst. 1 obchodního zákoníku u práva na plnění závazku běží promlčecí doba ode dne, kdy měl být závazek splněn nebo mělo být započato s jeho plněním (doba splatnosti). Podle § 397 obchodního zákoníku nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky. Podle § 402 obchodního zákoníku promlčecí doba přestává běžet, když věřitel za účelem svého uspokojení nebo určení práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení. Podle § 408 odst. 1 obchodního zákoníku bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí deseti let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty (pozn. Nejvyšší soud v tomto případě nerozlišuje dělení na lhůty a doby podle zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ale používá původní terminologii). Ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku, kterým argumentují obvinění, upravuje tzv. absolutní promlčecí dobu, aniž by

s tím, že před jejím uplynutím byla pohledávka uplatněna v soudním nebo rozhodčím řízení, spojovalo jakékoliv následky pro její běh. Jestliže právo bylo uplatněno v určitém soudním nebo rozhodčím řízení včas, ale během tohoto řízení uplynula desetiletá lhůta, k promlčení dochází, námitka promlčení je však v tomto řízení nepřipustná (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4091/2010; ČÁP, Z., KOVAŘÍK, Z., POKORNÁ, J. Obchodní zákoník: komentář, Praha: Wolters Kluwer, 2009, komentář k § 408). Pokud jde o počátek běhu promlčecí doby, v případě odstoupení od úvěrové smlouvy počíná promlčecí doba běžet ohledně celého dluhu, když věřitel využije svého práva odstoupit od smlouvy a vyžádá vrácení celé dlužné částky (WEINHOLD, D. Promlčení a prekluze v obchodních závazkových vztazích. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, str. 44). Podle zjištění odvolacího soudu odstoupila Investiční a Poštovní banka, a. s., od úvěrové smlouvy č. ... ke dni 23. 12. 1996, od úvěrových smluv č. ... a č. ... ke dni 26. 4. 1996 (str. 25 rozsudku odvolacího soudu). U první úvěrové smlouvy tedy došlo k uplynutí absolutní promlčecí doby ke dni 23. 12. 2006, u druhé a třetí úvěrové smlouvy ke dni 26. 4. 2006, v obou případech však před začátkem trestněprávního jednání obviněných. Zároveň je však nutné posoudit, zdali je možné námitku promlčení vůči společnosti Creatis, a. s., úspěšně namítnout za situace, kdy Investiční a Poštovní banka, a. s., pohledávku vyplývající ze zmíněných úvěrových smluv v promlčecí lhůtě řádně uplatnila u soudu.

26. Podle zjištění odvolacího soudu přestala být společnost Creatis, a. s., účastníkem řízení vedeného pod sp. zn. 51 Cm 42/1997 u Městského soudu v Praze usnesením tohoto soudu ze dne 15. 11. 2004, sp. zn. 51 Cm 42/1997, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2004 (str. 27 - 28 rozsudku odvolacího soudu). Společnost Creatis, a. s., následně podala návrh na opětovné přistoupení do řízení podle § 92 odst. 1 o. s. ř. až dne 6. 10. 2009. Z uvedeného vyplývá, že v době uplynutí absolutní promlčecí doby, tj. v případě úvěrové smlouvy č. ... ke dni 23. 12. 2006, u úvěrových smluv č. ... a č. ... ke dni 26. 4. 2006, již nebyla účastníkem v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 51 Cm 42/1997, v tomto řízení tedy řádně nepokračovala, a nemůže se proto vůči ní uplatnit zákaz námitky promlčení v ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku, podle kterého je tato námitka nepřipustná v soudním nebo rozhodčím řízení zahájeném před uplynutím této promlčecí lhůty. Nejvyššímu soudu proto nezbylo než námitce obviněných vyhovět a v návaznosti na uvedené upravit výrok o vině tak, že ve vztahu ke společnosti Creatis, a. s., představovalo jednání obviněných pouze poškozování tohoto věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Ve shodě s naukou, jejíž závěry jsou v projednávané věci s ohledem na aplikaci zákona č. [140/1961](#) Sb., trestního zákona, uplatnitelné, lze navíc uzavřít, že šlo o pokus relativně nezpůsobilý, kdy delikt nelze dokonat pouze v konkrétním případě, za jiných okolností by však mohl být dokonán [KRATOCHVÍL, V. a kol. Trestní právo hmotné (obecná část). 2. vydání, Brno: Masarykova univerzita, 1996, str. 191]. Po dobu trestněprávního jednání obviněných byla účastníkem řízení, ve kterém byla pohledávka uplatňována, pouze společnost Alia Trade, s. r. o., která ovšem v důsledku chybějící aktivní věcné legitimace k vymáhání předmětné pohledávky nemohla být jednáním obviněných poškozena. Trestnost nezpůsobilého pokusu se nicméně posuzuje podle materiálního hlediska, tedy stupně společenské nebezpečnosti ve vztahu ke konkrétnímu činu, kdy je třeba posoudit zejména konkrétní význam okolností spoluurčujících nebezpečnost pro společnost a její stupeň (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2008, sp. zn. 8 Tdo 672/2008, a také NOVOTNÝ, O., DOLENSKÝ, A., JELÍNEK, J., VANDUCHOVÁ, M. Trestní právo hmotné, I. Obecná část. 3. vydání, Praha: Codex, 1997, str. 159). V této souvislosti nelze přehlédnout, že obvinění si byli vědomi uvedené pohledávky, která vůči nim byla po právu uplatňována, a také vůči ní jednali ve výroku tohoto rozsudku uvedeným způsobem, přičemž si museli být vědomi i spornosti otázky, kdo je vlastně aktivně věcně legitimován k vymáhání pohledávky, protože společnost Creatis, a. s., podala dne 6. 10. 2009 návrh na opětovné přistoupení do řízení podle § 92 odst. 1 o. s. ř. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 51 Cm 42/1997-649, nadto vyplývá, že obvinění původně namítali promlčení pohledávky již vůči Investiční a Poštovní bance, a. s., a rozporovali i postoupení pohledávky na společnost Creatis, a. s. (č. l. 3083 - 3086).

27. S ohledem na vyjádření společnosti Alia Trade, s. r. o., ze dne 30. 1. 2017, a společnosti Creatis, a. s., ze dne 9. 3. 2017, Nejvyšší soud nad rámec uvedeného dodává, že Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Zároveň platí, že i v dovolacím řízení se plně uplatní zásada zákazu reformationis in peius (§ 265p tr. ř.). Nejvyšší soud se proto v projednávané věci nezabýval posouzením platnosti smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 2. 1. 2002, kterou byla celá pohledávka i za A. T. postoupena společností Creatis, a. s., na společnost Alia Trade, s. r. o. Ze stejného důvodu Nejvyšší soud ani nemohl posuzovat, zda obviněným nesvědčila námitka neplatnosti postupní smlouvy ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, publikovaném pod č. [61/2010](#) Sb. rozh. obč., podle něž při splnění notifikační povinnosti postupitele nemá dlužník (s výjimkou případů uvedených v § 525 zákona č. 40/1964, občanský zákoník) vůči postupníkovi ve sporu o úhradu pohledávky k dispozici obranu založenou na námitce neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky. Pokud odvolací soud na podkladě provedeného dokazování spisem vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 51 Cm 42/1997 dospěl k závěru o neplatnosti postupní smlouvy (navzdory výše zmíněné civilní judikatuře Nejvyššího soudu) a na základě toho dovodil nedostatek věcné legitimace společnosti Alia Trade, s. r. o., Nejvyšší soud musel z tohoto závěru vycházet, neboť opačný postup by byl zcela zjevně v neprospěch obviněných J. H. a Ing. V. H., a tedy v rozporu se zásadou zákazu reformationis in peius, což vyjádřil i ve formulaci skutkové věty ve výroku o vině tím, že zde uvedl: „... u níž byl učiněn závěr o jejím promlčení“. S ohledem na uvedenou zásadu zákazu reformationis in peius a zmíněné rozhodné okolnosti se pak již vůbec nemohl zabývat tím, že jestliže v řízení pokračovala osoba (Alia Trade, s. r. o.), o níž se věřitel (Creatis, a. s.) důvodně domníval, že je novým věřitelem (že na ni byla pohledávka postoupena), a vrátila-li se společnost Creatis, a. s., do řízení „ihned“ poté, kdy zjistila, že otázka aktivní věcné legitimace je sporná, bylo by možno učinit závěr, že v řízení řádně pokračovala, a proto by pro ní měly platit účinky podané žaloby (stavení promlčecí doby, resp. nemožnost přihlídnout k námitce uplynutí 10leté promlčecí doby).

28. Obvinění dále poukázali na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu k otázce společného dluhu manželů, konkrétně na usnesení ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. 29 ICdo 32/2013, publikované pod č. [60/2016](#) Sb. rozh. obč. S odkazem na uvedenou judikaturu namítali, že nejsou splněné podmínky pro to, aby obvinění představovali solidární dlužníky vůči všem označeným věřitelům. Nejvyšší soud k této judikatuře uvádí následující. V rozsudku ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. 29 ICdo 32/2013, publikovaném pod č. [60/2016](#) Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud přijal závěr, že věřitel, který s dlužníkem uzavřel smlouvu o úvěru nebo o půjčce, nemůže takovouto pohledávku přihlásit do insolvenčního řízení vedeného na majetek manžela obligačního dlužníka. Uzavřením takové smlouvy totiž nevzniká věřiteli podle právní úpravy institutu společného jmění manželů v zák. č. [40/1964](#) Sb., občanském zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, za trvání dlužníka manželství žádná pohledávka vůči manželu dlužníka, přestože závazek, který na sebe smlouvou převzal, je závazkem, který tvoří společné jmění manželů ve smyslu § 143 odst. 1 písm. b) občanského zákoníku. Uvedený závěr platí bez zřetele k tomu, zda vůči obligačnímu dlužníku byla pohledávka ze smlouvy přiznána pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Nejvyšší soud v odkazovaném rozhodnutí navazoval především na rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. 31 Odo 677/2005, publikovaný pod č. [24/2008](#) Sb. rozh. obč. Velký senát Nejvyššího soudu v tomto rozsudku uvedl, že závěr, podle něž by splnění závazku náležícího do společného jmění manželů, sjednaného jen jedním z manželů, mohl věřitel vymoci i (jen) po druhém z těchto manželů, by vnesl právní nejistotu do právních vztahů vzniklých na základě smluv a prolamoval by zásadu vázanosti stran smluvním ujednáním. Velký senát dále upozornil na skutečnost, že závazky náležející do společného jmění manželů nasmlouvané jedním z manželů nemusí mít vždy charakter peněžitých závazků a druhý z manželů nemusí být k jejich splnění odborně vybaven. Zároveň by tento druhý manžel byl v režimu § 145 odst. 3 občanského zákoníku vázán povinnostmi plynoucími ze smlouvy, jejíž obsah nezná a stíhán sankcemi (smluvní pokuta, smluvený úrok z prodlení), o kterých nevěděl (jelikož se

nepodílel na vzniku smlouvy). Především z těchto důvodů dospěl velký senát Nejvyššího soudu k závěru, že splnění závazku náležejícího do společného jmění manželů, sjednaného jen jedním z manželů, nemůže věřitel v nalézacím řízení vymoci po druhém z těchto manželů, přičemž právo věřitele domáhat se při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojení závazku povinného manžela postižením společného jmění manželů tím není dotčeno.

29. Nejvyšší soud připomíná, že podstatou trestného činu poškození věřitele podle § 256 tr. zák. je poškozovací jednání ve vztahu k majetku věřitelů, a objektivní stránka zahrnuje dvě formy jednání, které jsou samostatnými základními skutkovými podstatami: a) poškozování vlastního věřitele – jednání se dopouští sám dlužník (§ 256 odst. 1 tr. zák.) a b) poškozování cizího věřitele – jednání se dopouští jiná osoba než dlužník (§ 256 odst. 2 tr. zák.). Věřitelem je pak osoba, která má vůči pachateli, popř. jiné osobě (pokud se jedná o skutkovou podstatu poškozování cizího věřitele), právo na plnění zejména na základě existujícího závazkového právního vztahu, bez ohledu na to, zda důvodem vzniku takového vztahu je smlouva (občanskoprávní, obchodní, pracovní), nebo jiná v zákoně uvedená skutečnost jako způsobení škody, daňová či celní povinnost (ŠÁMAL, P., PÚRY, F., RIZMAN, S. Trestní zákon: komentář. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 1544 – 1545).

30. Vztáhneme-li výše shrnuté závěry Nejvyššího soudu, formulované především v rozsudku velkého senátu ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. 31 Odo 677/2005, týkající se závazků, náležejících do společného jmění manželů, avšak sjednaných jen jedním z manželů, ke skutkové podstatě trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 a odst. 2 tr. zák., lze dospět k následujícímu. Pokud manžel dlužníka, který závazek sjednal, maří uspokojení věřitele svého manžela tím, že zničí, poškodí, zatají, zcizí, nebo odstraní část majetku, náležejícího do společného jmění manželů (v režimu zák. č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013), nelze takovéto trestněprávní jednání kvalifikovat jako maření uspokojení svého věřitele podle § 256 odst. 1 tr. zák. (resp. § 222 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník), ale pouze jako zmaření uspokojení věřitele jiné osoby podle § 256 odst. 2 tr. zák. (§ 222 odst. 2 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník). Opačný závěr by neodpovídal ustálené civilní judikatuře Nejvyššího soudu. Pokud totiž na základě této judikatury nemůže věřitel v nalézacím řízení vymoci závazek náležející do společného jmění manželů, avšak sjednaný jen jedním z manželů, po druhém z manželů, nelze zároveň dovozovat, že tento druhý manžel poškozuje svého věřitele, jestliže zničí, poškodí, zatají, zcizí, nebo odstraní část majetku, náležejícího do společného jmění manželů. Tyto závěry se analogicky uplatní i v případech, kdy důvodem závazkového právního vztahu je i jiná skutečnost než smlouva, jako např. daňová či celní povinnost. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, po zrušení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 („nalézací soud“) ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněné J. H. a Ing. V. H. uznal vinnými trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. dílem dokonáným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., kterého se měli dopustit shora uvedeným skutkem (srov. bod 2 tohoto rozsudku), nevyjádřil v něm skutečnost, že každý z manželů se mohl dopustit poškozování věřitele podle odstavce 1 § 256 tr. zák. jen ve vztahu ke svým dluhům a svým věřitelům, zatímco k dluhům a věřitelům druhého z manželů mohl spáchat jen poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 tr. zák. (v obou případech v závislosti na výši škody případně i podle § 256 odst. 3, 4 tr. zák.). Protože dovolání obviněných je z uvedených důvodů částečně důvodné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 věta první tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, pokud jím bylo rozhodnuto ve výroku pod bodem I. o vině a trestu u obou obviněných a o odkázání poškozených společností Alia Trade, s. r. o., a TST Real, s. r. o., s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a rozhodnutí na zrušené části zrušených výroků tohoto rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Naproti tomu ponechal beze změny výrok, kterým bylo podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítnuto odvolání poškozené společnosti Apston Capital Ltd., IČ 408579, se sídlem 4th Floor, Hannover Building, Windmill Lane, Dublin 2, Irsko (nyní CASPER

CONSULTING, a. s.). Nejvyšší soud nepovažoval za nutné vracet věc odvolacímu soudu k opětovnému přezkoumání promlčení pohledávky pod bodem č. 8) výroku č. I odvolacího soudu a k přezkoumání právní kvalifikace jednání obviněných, když odvolacím soudem zjištěný skutkový stav Nejvyššímu soudu po doplnění dokazování o jednotlivé smlouvy, soudní rozhodnutí a další důkazní prostředky podrobně rozvedené pod body 31 a 32, umožňoval, aby ve věci podle § 265m odst. 1, 2 tr. ř. sám rozhodl, a to i na základě shora uvedeného právního posouzení otázky promlčení předmětné pohledávky společnosti Creatis, a. s. Proto na možnost částečně odlišné právní kvalifikace Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 225 odst. 2 (§ 190 odst. 2) tr. ř., per analogiam, připisem ze dne 2. 2. 2017 upozornil obhájce obviněných a poskytl mu lhůtu k vyjádření. Ve svém vyjádření ze dne 28. 2. 2017 dovolatelé prostřednictvím svého obhájce uvedli, že závazkový právní vztah mezi dlužníkem a věřitelem je obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu poškozování věřitele podle § 256 tr. zák., přičemž otázku existence a obsahu tohoto právního vztahu musí soud v trestním řízení posuzovat samostatně jako předběžnou otázku, neboť jde o posouzení viny obviněného. Právomocným rozhodnutím soudu v občanskoprávním řízení není soud v trestním řízení sice vázán, musí jej však zhodnotit jako důkaz a vypořádat se s argumenty v něm obsaženými. Dovolatelé dále namítali, že trestného činu podle § 256 odst. 1 tr. zák. ani jeho pokusu se nemůže dopustit dlužník, který poškozením svého majetku nebo jeho části pouze ztíží nebo oddálí uspokojení věřitele, jemuž zůstává možnost uspokojit svoji pohledávku z jiného dlužníkovy majetku. Ve zbytku vyjádření pak odvolatelé obdobně jako ve svém dovolání rozporovali jednotlivé pohledávky a argumentovali existencí majetku, ze kterého věřitelé mohli podle jejich tvrzení uspokojit své pohledávky.

31. Jak již bylo uvedeno shora, odvolací soud napadeným rozhodnutím zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, v celém rozsahu, a znovu rozhodl o vině obžalovaných. K odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že na základě výpovědí svědků Ing. P. D., J. T., M. B., Ing. J. K., M. S., M. L., Mgr. J. K., T. S. a množství listinných důkazů dospěl k závěru, že společně jednáni obviněného J. H. a obviněné Ing. V. H. spočívající v tom, že uzavřeli nájemní smlouvu ohledně předmětné nemovitosti se společností Alter Ego H+H, s. r. o., kterou pověřili k uzavření podnájemní smlouvy ohledně těchto nebytových prostor v domě, který vlastnili, s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a následně tato společnost, kterou vlastnili, uzavřela smlouvu o půjčce s dalším vlastníkem společnosti a synem obžalovaných a byl dán pokyn Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky, aby podnájemné z tohoto důvodu bylo zasíláno na účet J. H., ..., nebylo pouhou snahou spravovat svůj majetek, ale bylo činěno v přímém úmyslu ve smyslu § 4 písm. a) tr. zák. částečně zmařit uspokojení v té době splatných a existujících pohledávek věřitelů obžalovaných odstraněním tohoto pravidelného a značného příjmu. Odvolací soud nemohl přijmout jako logické vysvětlení znalce Ing. Ivo Strejce, že tento mechanismus byl pro společnost Alter Ego H+H, s. r. o., výhodný, neboť forma půjčky od společníka J. H. zajišťovala této společnosti pravidelné příjmy ve výši podnájemného. Znalkyně Ing. Klapuchová z účtů společnosti zjistila, že platby za nájemné od Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky byly na účet této společnosti od počátku zasílány řádně a včas. Obžalovaní měli v tomto směru i zkušenost z předchozí doby, kdy bylo na jejich účty nájemné tímto ministerstvem zasíláno na základě nájemní smlouvy, uzavřené mezi nimi jako fyzickými osobami a ministerstvem. Jak vyplynulo z listinných důkazů, nájemní smlouva mezi obžalovanými a společností Alter Ego H+H, s. r. o., kterou společně se svým synem J. H. vlastnili, byla neplatná, neboť byla uzavřena v době, kdy Okresní soud Praha-západ usnesením pod sp. zn. 13 Nc 3984/2006 nařídil exekuci na majetek obviněné Ing. V. H. Obviněné Ing. V. H. bylo toto usnesení, které obsahuje výslovné poučení o tom, že od doručení usnesení nesmí se svým majetkem včetně nemovitostí a majetku ve společném jmění manželů nakládat, doručeno dne 19. 1. 2007. V popisu skutku je chybně uvedeno datum 1. 2. 2007, tj. datum, kdy obžalovaná podala proti tomuto usnesení odvolání. Tato zřejmá nesprávnost však není pro posouzení viny obžalovaných významná. Usnesení o nařízení exekuce na majetek jeho manželky obviněné Ing. V. H. bylo obviněnému J. H. doručeno sice až dne 11. 6. 2007, tj. po uzavření uvedených nájemních a podnájemních smlouvy, pro posouzení subjektivní stránky obžalovaného je však podstatné, že již dne

30. 1. 2007 datoval odvolání proti němu (soudu došlo 1. 2. 2007). Jak obviněná Ing. V. H., tak obviněný J. H. tedy v době uzavření předmětných smluv nepochybně věděli, že nesmí se svým majetkem ve společném jmění manželů nakládat pod sankcí neplatnosti právního úkonu. Odvolací soud měl tato zjištění prokázána obsahem spisu Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 13 Nc 3984/2006, kterým doplnil dokazování. Z obsahu uvedeného spisu, jakož i z dalších listinných důkazů je evidentní, že obvinění takto jednali cíleně a promyšleně v době, kdy na jejich majetek ve společném jmění se vztahovalo tzv. generální inhibitorium, tj. zákaz s ním nakládat, a v přímém úmyslu znemožnit svým věřitelům, kteří se intenzivně snažili prostřednictvím četných soudních žalob domoci uspokojení svých pohledávek, aby tyto mohli exektovat příkázáním pohledávky z účtů obviněných jako fyzických osob, kam Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky nájemné původně zaslalo. Tímto promyšleným a cíleně vedeným jednáním obvinění odstranili část svého majetku spočívajícího v pravidelných měsíčních příjmech od Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, plynoucích z původní nájemní smlouvy. Na tomto závěru nic nemění písemné prohlášení Ing. J. K., že souhlasil s uzavřením nájemní smlouvy mezi obviněnými a Alter Ego H+H, s. r. o. (č. l. 3659 trestního spisu), neboť obžalovaní takto jednali v rozporu se zákazem disponovat majetkem, jak jim bylo uloženo výše cit. rozhodnutím soudu v rámci exekučního řízení. Trestné jednání obviněných bylo evidentně reakcí na četné snahy jednotlivých věřitelů domoci se svých pohledávek v exekučním řízení a reakcí na již nařízené exekuční tituly. Tento závěr vyplývá z časových souvislostí mezi jednáním obžalovaných a četných soudních rozhodnutí. Obžalovaní jednali ve společném přímém úmyslu podle § 4 písm. a) tr. zák. (účinného do 31. 12. 2009) jako spolupachatelé ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. zmařit tyto exekuce a alespoň částečně zmařit uspokojení svých věřitelů. K realizaci tohoto záměru obvinění jako jediní vlastníci domu ve V. ul. v P. uzavřeli dne 27. 3. 2007 nájemní smlouvu ohledně této nemovitosti se společností Alter Ego H+H, s. r. o. (jejímž jediným jednatelem byl obviněný J. H. a společníky oba obvinění a jejich syn J. H.), současně dohodou ze dne 6. 4. 2007 (č. l. 371 - 372 spisu) ukončili nájemní vztah s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a jménem společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., uzavřeli s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky novou podnájemní smlouvu dne 6. 4. 2007 (č. l. 373 - 378 spisu), kterou uzavřel obviněný J. H. jako jediný jednatel uvedené společnosti. Již toto jednání bylo vedeno úmyslem obviněných zmařit uspokojení pohledávek svých věřitelů odstraněním části svého majetku, konkrétně příjmu z nájmu uvedené nemovitosti, který byl postižitelný exekucemi příkázáním pohledávky z jejich účtu. Následné zaslání písemného oznámení (č. l. 380 spisu) o zřízení zástavního práva k budoucím pohledávkám na základě smlouvy o půjčce mezi spol. Alter Ego H+H, s. r. o., a J. H., které zaslal ministerstvu obviněný jako jednatel společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., ve kterém bylo ministerstvo vyzváno, aby nájemné od července 2007 do června 2010 zaslalo na bankovní účet J. H., bylo již jen logickým krokem celého snažení obviněných vedeného úmyslem částečně zmařit uspokojení pohledávek svých věřitelů, které začalo právě ukončením nájemního vztahu s MPSV a pronajmutím nemovitosti společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., V důsledku tohoto jednání nešly příjmy z nájmu v nemalé měsíční výši na účty obžalovaných, které byly obstaveny exekucemi, jak vyplývá ze svědecké výpovědi exekutora Mgr. Krále a z listinných důkazů, ani na účet společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., který byl postižitelný exekucí podáním poddlužnické žaloby, ale na účet J. H., ze kterého si obžalovaní tyto peníze v hotovosti vybírali, jak bylo prokázáno příslušnými listinami. Tyto finanční prostředky pak byly formálně vkládány do pokladny společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., jako vklad (půjčka) společníka J. H., a vzápětí v hotovosti vypláceny jako nájemné obžalovaným, kteří s nimi naložili nezjištěným a těžko zjištěným způsobem. Každopádně nebyly tyto finanční prostředky použity k alespoň částečnému uspokojení jejich věřitelů. Tyto skutečnosti byly prokázány výpisy z bankovních účtů společnosti Alter Ego H+H, s. r. o. (č. l. 482 - 494 spisu), a J. H., výběrovými doklady z účtu J. H. (č. l. 422 - 480 spisu), znaleckými posudky Ing. Evy Klapuchové a Ing. Ivo Strejce, jakož i z dodatečně v rámci odvolacího řízení předloženými příjmovými a výdajovými pokladními doklady společnosti Alter Ego H+H, s. r. o. Obhajoba obviněných vyplývající z jejich podání, že tyto příjmy mohli věřitelé postihnout u společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., je proto účelová, neboť finanční prostředky se na účtu společnosti vůbec

neobjevily a nebylo je proto možné postihnout exekucí. Jediná dočasně úspěšná snaha exekutora Višvadera, který však finanční prostředky vymožené pro věřitele Architektonický atelier Beta, s. p. v likvidaci, přímo od Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky zřejmě zpronevěřil, a je proto trestně stíhán, jak vyplývá z vyjádření JUDr. Milady Luisionové, skončila rozhodnutím Okresního soudu Praha-západ sp. zn. 13 C 43/2009. Tento soud rozhodl pravomocným usnesením, že finanční prostředky z titulu podnájemní smlouvy z 6. 4. 2007 se z výkonu rozhodnutí vylučují, neboť tyto pohledávky z důvodu neplatnosti nájemní a podnájemní smlouvy pro porušení generálního inhibitoria nemohly být postiženy exekucí vedenou na majetek obžalovaných, tj. obžalovaní jako povinní neměli vůči ministerstvu žádnou pohledávku, kterou by bylo možno exekucí postihnout. Z uvedeného je zřejmé, jak úspěšné bylo plánované jednání obžalovaných v úmyslu zmařit uspokojení svých věřitelů, neboť na základě neplatné nájemní a následně též neplatné podnájemní smlouvy vzniklo ministerstvu bezdůvodné obohacení v ceně obvyklého nájemného, které po něm může požadovat společnost Alter Ego H+H, s. r. o., a nikoli obžalovaní a tedy i věřitelé. Věřitelé se ze zákona nemohli uspokojit ani postižením majetku společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., stejně tak nebyla, při neexistenci rozhodnutí civilního soudu o podlužnické žalobě, postižitelná pohledávka obviněných vůči této společnosti z titulu nájemného, které se fakticky na účtu společnosti jako podnájemné ani neobjevilo (formálně proteklo pokladnou společnosti jako vklad J. H. a bylo vzápětí vyplaceno obviněným - viz str. 31 - 34 rozsudku odvolacího soudu). Tyto závěry odvolacího soudu plně odpovídají provedeným důkazům obsaženým ve spisu, které Nejvyšší soud přezkoumal ve smyslu podle § 265i odst. 3 tr. ř., a proto z nich vycházel při svých vlastních skutkových zjištěních.

32. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí tak shledal obhajobu obviněných jako účelovou, neboť tuto hodnotil nikoli izolovaně, ale v kontextu s dalším jejich jednáním, konkrétně jednáním, za které byli pravomocně odsouzeni rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 1 T 165/2006 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2012, sp. zn. 9 To 39/2010, v němž byli uznáni vinnými pokusem trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. (srov. str. 34 - 35 rozsudku odvolacího soudu). K tomu Nejvyšší soud považuje za nutné podotknout, že k tomuto odsouzení sice nelze v současné době již přihlížet, ale není podle ustálené judikatury vyloučeno přihlížet k vlastnímu jednání obviněných, jako součásti objektivní reality, kterou není možné zahladit (zahlazení, resp. fikce zahlazení se vztahuje jen k vlastnímu odsouzení - srov. č. [10/1974](#) Sb. rozh. tr.). Z jejich jednání v této předchozí trestní věci bylo podle závěru odvolacího soudu zřejmé, že nyní přezkoumávané trestné jednání obžalovaných, stejně jako shora uvedené předchozí jednání, bylo obviněnými vedeno stejným záměrem, byť jiným způsobem provedení (odstranění části svého majetku), částečně zmařit uspokojení svých věřitelů. Podstatné pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných je skutečnost, že nyní přezkoumávané jednání není ojedinělým, ale je dalším z jednání obžalovaných, které navazuje na jejich předchozí podvodná jednání, která vždy vedli snahou vyhnout se plnění svých závazků z poskytnutých úvěrů či půjček vůči oprávněným věřitelům. Tato jednání vedla k poškozování věřitelů, kteří dlouhodobě při vynaložení značného úsilí i finančních prostředků se svých zákonných práv snaží domoci (v případě věřitelů s nejvyššími pohledávkami prakticky bezúspěšně). Odvolací soud se proto nemohl ztotožnit s odvolací námitkou obžalovaných, že neměli v úmyslu uspokojení pohledávek mařit, a že jen díky neschopnosti exekutorů nebyl tento příjem obžalovaných postižen exekucí. Byť mohly být vymáhány pohledávky věřitelů příkázáním pohledávky z účtů obžalovaných, na těchto byly zanedbatelné finanční prostředky, když obžalovaní pravidelný vysoký příjem z nájemného od Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky předmětným trestním jednáním odstranili a znemožnili částečné uspokojení věřitelů. O úspěšné snaze obviněných zmařit uspokojení svých věřitelů svědčí dále snaha soudního exekutora Krále, který byl soudem pověřen k vymožení pohledávky ve výši 5 mil. Kč s příslušenstvím pro oprávněného D., neboť veškeré jím nařízené exekuční příkazy z 4. 5. 2007, sp. zn. 043 EX 395/2007 (č. l. 761 - 778 spisu), tj. nařízené prodeje nemovitostí ve vlastnictví obžalovaných ve V. Ú., v J., na H. - N. S., ve V. ul., 2/3 nemovitosti na S., nařízené srážky ze mzdy obou obviněných, postižení majetkových práv (podílu obviněných ve společnosti Nakladatelství H+H

Vyšehradská a společnosti Alter Ego H+H, s. r. o.), příkázání pohledávky z účtů obžalovaných u bank, prodej movitých věcí obviněných vedly k vymožení zanedbatelné finanční částky. Stejně skončila snaha pověřeného soudního exekutora Kociána k uspokojení věřitele obžalovaných D&H Consulting Limited, jehož snaha o vymožení pohledávky exekučními příkazy z 6. 3. 2008, sp. zn. 37 Ex 12140/07 (č. l. 913 - 915 spisu), prodejem nemovitostí obžalovaných ve S., J., V. Ú., byla bez úspěchu. Subjektivní stránka trestného jednání obžalovaných vyplývá i z dalších listinných důkazů. Těmito je prokázáno, že obžalovaní zakládali různé společnosti, fingovali prodej podniku a přestože byl soudem prohlášen za neplatný, jsou nadále podnik a s ním spojené nemovitosti předmětem dražby nerealizované více než 10 let, jak bylo prokázáno též výpovědí svědka Ing. J. K., jak správně uzavřel obvodní soud. Odvolací soud proto nepochyboval, že tato „nedobrovolná dražba“ má sloužit k blokaci nemovitostí vůči ostatním věřitelům a možnosti vymožení jejich pohledávek. Uspokojení věřitelů nebylo možné ani prodejem nemovitostí ve vlastnictví obviněných, které byly Ing. Věrou Kadlecovou znalkyní z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady nemovitostí ohodnoceny obvyklou (tržní) cenou k 18. 3. 2007 v celkové výši 152 470 000 Kč (nemovitosti v Jinočanech částkou 7 100 000 Kč a 3 170 000 Kč, nemovitosti v k.ú. S. částkou 1 200 000 Kč (2/3 rodinného domku), v P. p. S. částkou 3 500 000 Kč, v ulici N. S., H., P., částkou 42 500 000 Kč a domu v P., V. ul., částkou 95 000 000 Kč). K znemožnění snahy řady exekutorů o vymožení pohledávek jednotlivých věřitelů, jak je shora uvedeno, směřovaly též snahy obviněných zřídit na nemovitostech v P. věcná břemena pro Nakladatelství H+H, což se jim podařilo jen u nemovitosti N. S., díky čemuž je podle znalkyně tato nemovitost těžko prodejná (srov. str. 35 - 36 rozsudku odvolacího soudu). Nedůvodná byla podle odvolacího soudu i námitka obviněných, že nemohli být zkráceni všichni věřitelé, neboť tito věřitelé by nebyli uspokojováni při výkonu rozhodnutí poměrně, nýbrž podle pořadí svých pohledávek. Podle názoru odvolacího soudu není pro posouzení viny obviněných podstatné, v jakém pořadí byly pohledávky jednotlivými věřiteli přihlášeny a v jakém pořadí by proto měly být uspokojeny. Podstatné je to, že pohledávky věřitelů v době posuzovaného trestného jednání obviněných existovaly, byly splatné, existovaly exekuční tituly na ně a že díky odstranění příjmů obviněných z nájmu nebytových prostor Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky bylo uspokojení pohledávek těchto věřitelů zčásti zmařeno. Není rozhodné ani to, že nájem z nemovitosti ve Vyšehradské ulici nemohl postačovat k uspokojení všech pohledávek věřitelů, neboť k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu poškození věřitele podle § 256 tr. zák. stačí i částečné zmaření uspokojení pohledávky věřitelů, k čemuž došlo, přičemž není rozhodné a v rámci trestního řízení ani účelné stanovit, v jaké konkrétní částce byl ten který věřitel zkrácen v důsledku trestného jednání obžalovaných. Podle odvolacího soudu nebylo ani podstatné to, že se exekutorovi Višvaderovi podařilo srazit z příjmů obžalovaných částku převyšující pohledávku v základní výši 355 000 Kč, neboť i v tomto případě došlo ke zkrácení věřitele jednáním obžalovaných, neboť v době trestného činu tato pohledávka prokazatelně existovala a úmyslné jednání obviněných směřovalo ke zmaření uspokojení této pohledávky (str. 37 rozsudku odvolacího soudu). Se všemi těmito závěry se Nejvyšší soud v souladu již se závěry učiněnými v předchozích jeho rozhodnutích plně ztotožňuje, a proto na ně z hlediska nových skutkových zjištění může odkázat.

33. Dále odvolací soud uvedl, že si je vědom toho, že trestní odpovědnost obžalovaných podle § 256 odst. 1 tr. zák. by byla vyloučena, pokud by měli věřitelé reálnou možnost uspokojit své pohledávky z jiného dlužníkovy majetku a bez jeho zavinění této možnosti nevyužili. Tak tomu v daném případě není. Shora uvedené pokusy soudem pověřených exekutorů svědčí o tom, že jednání obžalovaných popsané ve skutkových zjištěních tohoto rozsudku, bylo úspěšné, tedy že odstraněním pravidelného příjmu v podobě od Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky vedlo k částečnému zmaření uspokojení jejich věřitelů. Na tomto závěru nic nemění výsledky doplněného dokazování, které provedl městský soud k závaznému pokynu Nejvyššího soudu a kdy vyslechl znalce Ing. Myslíka k jeho znaleckému posudku č. 7490/2012. Ačkoli obvyklá cena nemovitostí ve vlastnictví obžalovaných ke dni vypracování znaleckého posudku 10. 9. 2012 činila podle znalce Ing. Myslíka 160 700 000 Kč, a obvyklá cena stanovená znalkyní Ing. Kadlecovou částkou 152 470 000 Kč,

nepovažoval odvolací soud tyto rozdíly za významné, nejen proto, že znalkyně Ing. Kadlecová stanovila cenu nemovitostí obžalovaných k 18. 6. 2007, ale též pro shora uvedené skutečnosti (mnohaletá bezvýsledná snaha četných věřitelů domoci se svých pohledávek cestou civilního řízení). Také v tomto směru je závěr odvolacího soudu odpovídající provedeným důkazům, na které odvolací soud odkázal a které Nejvyšší soud podle obsahu spisu přezkoumal, a proto se s ním Nejvyšší soud plně ztotožnil a při svém závěru o vině z něj vycházel.

34. K námitce obžalovaných ohledně vyčíslení škody, odvolací soud ve svém napadeném rozsudku s odkazem na konstantní judikaturu uvedl, že škoda způsobená trestným činem podle § 256 tr. zák. je hodnota zmařené pohledávky věřitele, případně její neuspokojené části, kterou by bylo možno uspokojit, pokud by obžalovaní nejednali způsobem uvedeným v § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. Odvolací soud upravil skutková zjištění ohledně výše škody. Obvodní soud správně zjistil, že obžalovaní částečně zmařili uspokojení svých věřitelů v částce 6 734 776 Kč, kterou zaslalo Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky na účet J. H. a kterou obžalovaní obdrželi formálním tokem přes pokladnu společnosti Alter Ego H+H, s. r. o. Další částkou ve výši 5 107 669 Kč se obžalovaní pokusili uspokojení svých věřitelů zmařit, přičemž k dokonání díky aktivitě exekutora Višvadera nedošlo [jedná se o nájemné za měsíce březen 2009 až červen 2010 (s výjimkou května 2009)], jak byl dán společností Alter Ego H+H, s. r. o., pokyn tomuto ministerstvu, které začalo nájemné na účet J. H. zasílat až v září 2007. Odvolací soud proto oproti skutkovým zjištěním obvodního soudu snížil celkovou výši škody ve prospěch obžalovaných. Také tyto závěry odvolacího soudu mají oporu v provedeném dokazování, doplněném na základě pokynů Nejvyššího soudu v jeho předchozích usneseních, a proto z nich Nejvyšší soud v tomto rozsudku vycházel.

35. Pokud jde o jednotlivé pohledávky uvedené pod body 1 – 7 výroku o vině v projednávané věci ze skutkových zjištění odvolacího soudu a ze spisového materiálu vyplývá, že pohledávka Ing. J. K. (pohledávka č. 1) se zakládá na ústní smlouvě o půjčce ze dne 1. 8. 2006 s obviněnou Ing. V. H., kterou obviněná uznala co do důvodu a výše v exekutorském zápise ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 087 EZ08/06 (č. l. 974). Pohledávka Architektonického atelieru Beta, státního podniku v likvidaci (pohledávka č. 2), se zakládala na smlouvě o koupi nemovitosti, domu č. p. ..., pozemku č. p. ... a č. p. ... v k. ú. N. M., zaps. na listu vlastnictví č. ..., uzavřené oběma obviněnými dne 21. 9. 1994 (č. l. 986 – 989). Pokud jde o pohledávku věřitele GTS Czech, s. r. o. (podle údajů v obchodním rejstříku, zapsaných dne 2. 1. 2015, došlo v důsledku realizace fúze sloučením k zániku společnosti a přechodu jejího jmění na nástupnickou společnost T-Mobile Czech Republic, a. s.), dříve GTS NOVERA, a. s. (pohledávka č. 3), tato vyplývá z nezaplacených telefonních poplatků obviněným J. H., jak potvrdil Český telekomunikační úřad ve svém rozhodnutí ze dne 19. 2. 2007, č. j. 060677/2006-631/Hen/G (č. l. 2627 – 2628). Pohledávka společnosti D&I Consulting Limited, dříve Corfina, a. s. (pohledávka č. 4), podle skutkových zjištění odvolacího soudu vyplývá z leasingových smluv č. ... a č. ... uzavřených s obviněným J. H. (č. l. 1042 a 1060). Co se týče pohledávky Ing. P. D. (pohledávka č. 5), ta je založena na směnce vlastní ze dne 14. 7. 1997 vystavené společností Nakladatelství H & H, a. s., za kterou se oba obvinění zaručili jako avalové (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2003, sp. zn. 47 Cm 96/2003, č. l. 356 – 361). V odkazovaném rozsudku se Krajský soud v Praze podrobně zabýval předmětnou pohledávkou vyplývající ze směny a dospěl k závěru, že oba obvinění mají postavení přímých dlužníků ze směny. Odkázal zejména na čl. I § 32 zák. č. [191/1950](#) Sb., směnečného a šekového, který se uplatní i ve vztahu k směnce vlastní (viz čl. I § 77 odst. 3 tohoto zákona), podle nějž je směnečný rukojmí zavázán jako ten, za koho se zaručil. Směnečný rukojmí akceptanta nebo výstavce směny je přitom zavázán jako dlužník přímý a zároveň je solidárně zavázán společně s ostatními dlužníky ze směny podle čl. I § 47 odst. 1 (viz také KOTÁSEK, J. Zákon směnečný a šekový: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2013, komentář k § 32). Lze proto uzavřít, že Ing. P. D. vystupoval v postavení věřitele vůči oběma obviněným. Pohledávka Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ (pohledávka č. 6) představuje neuhrazené pojistné obviněných. U obviněné Ing. V. H. činila dlužná částka 164 946 Kč (126 493 Kč jakožto dluh obviněné jako OSVČ na

pojistném a 38 453 Kč jako zaměstnavatele) a u obviněného J. H. 214 782,97 Kč (161 609 Kč jakožto dluh obviněného jako OSVČ na pojistném a 53 173, 97 Kč jako zaměstnavatele). Z těchto důvodů Nejvyšší soud rozdělil pohledávku Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ, tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, tj. vůči obviněné Ing. V. H. v částce 164 946 Kč a vůči obviněnému J. H. v částce 214 782,97 Kč, tj. v celkové základní výši 379 728,97 Kč. Pohledávka společnosti Apston Capital Ltd., nyní CASPER CONSULTING, a. s. (pohledávka č. 7), vznikla původně z úvěrové smlouvy uzavřené dne 22. 11. 1995 mezi Evrobankou, a. s., a Nakladatelstvím H + H, a. s. (č. l. 1130 - 1131), včetně příslušných dodatků. K zajištění úvěru byla dne 11. 6. 1996 s Nakladatelstvím H & H, a. s., podepsána vlastní směnka, splatná na viděnou, za jejíž zaplacení převzali směnečné rukojemství oba obvinění (č. l. 1129), a na jejímž základě byl Krajským obchodním soudem v Praze vydán dne 20. 9. 1999 směnečný platební rozkaz, č. j. SM 575/99-11 (č. l. 1144), kterým uložil obviněným a Nakladatelství H & H, a. s., společně a nerozdílně zaplatit směnečný peníz s úroky, směnečnou odměnou a náhradu nákladů řízení (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 29 Cdo 3045/2010). I v případě této pohledávky jsou proto oba obvinění v postavení dlužníků.

36. Z uvedeného přehledu je zřejmé, že u pohledávek č. 2, 5, 7 figurují jako dlužníci oba obvinění. Ve vztahu k těmto pohledávkám lze proto jednání obviněných kvalifikovat jako poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. (zmaření uspokojení svého věřitele). Naproti tomu pohledávka č. 1 představuje pohledávku výlučně za obviněnou Ing. V. H. a pohledávky č. 3 a 4 pohledávky výlučně za obviněným J. H. U těchto pohledávek proto platí, že jednání druhého z manželů, tj. toho, který v závazkovém vztahu nemá postavení dlužníka, lze kvalifikovat pouze jako poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. (zmaření uspokojení věřitele jiné osoby). U pohledávky č. 6 se jedná zčásti o dluh obviněné Ing. V. H. a zčásti obviněného J. H. V částce, odpovídající vlastnímu dluhu, lze proto jednání obviněných kvalifikovat jako poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a ve zbytku podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. (zmaření uspokojení věřitele jiné osoby). Složitější je situace ohledně pohledávky společnosti Creatis, a. s. (pohledávka č. 8). Ze spisového materiálu vyplývá, že na základě smlouvy o postoupení pohledávky mezi Investiční a Poštovní bankou, a. s., a společností Creatis, a. s., ze dne 16. 6. 1998, byla na společnost Creatis, a. s., postoupena pohledávka ve výši 46 939 733,77 Kč (č. l. 2725 - 2732). Podle uvedené smlouvy se tato pohledávka zakládá celkem na třech úvěrových smlouvách a jedné smlouvě o zřízení běžného účtu (nikoli tedy pouze na třech úvěrových smlouvách, jak uvádí odvolací soud na str. 27 svého rozsudku). Zprv se jedná o dvě úvěrové smlouvy, které Investiční a Poštovní banka, a. s., uzavřela s obviněným J. H., konkrétně smlouvu o úvěru č. ... ze dne 11. 11. 1993 (výše jistiny ke dni podpisu smlouvy o postoupení pohledávek činila 16 500 000 Kč) a smlouvu o úvěru č. ... ze dne 23. 6. 1994 (výše jistiny ke dni podpisu smlouvy o postoupení pohledávek činila 25 000 000 Kč). Obě úvěrové smlouvy byly zajištěny zástavním právem k nemovitosti v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů, obviněných J. H. a Ing. V. H., č. p. ... s parcelou č. ... a ... v k. ú. N. M., hl. m. Praha, zapsané na listu vlastnictví č. ... u Katastrálního úřadu Praha-město, a č. p. ... se stavební parcelou č. ... v k. ú. H., zapsané na listu vlastnictví č. ... u Katastrálního úřadu Praha-město (zástavní smlouvy, podepsané oba obviněnými, na č. l. 2794 - 2799 a 2838 - 2847). Z uvedeného vyplývá, že společnost Creatis, a. s., v době trestněprávního jednání obviněných, figurovala v případě obou výše uvedených úvěrových smluv uzavřených s obviněným J. H. jako zástavní věřitel i vůči obviněné Ing. V. H.. Osoba dlužníka je přitom určena tím, kdo je v daném případě věřitelem (ŠÁMAL, P., PŮRY, F., RIZMAN, S. Trestní zákon: Komentář. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 1545). Lze proto uzavřít, že ve vztahu k této části pohledávky společnosti Creatis, a. s., vzniklé původně na základě úvěrových smluv č. ... a č. ..., lze jednání obviněných kvalifikovat jako poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. Ke stejnému závěru lze dospět i v případě úvěrové smlouvy č. ... ze dne 5. 10. 1993 (výše jistiny ke dni podpisu smlouvy o postoupení pohledávek činila 5 432 953,37 Kč). Z této smlouvy vyplývá, že ji uzavřeli jako podnikající fyzické osoby oba obvinění Ing. V. H. (IČO 18578276) a J. H. (IČO 13265172), pod obchodním jménem H + H nakladatelství a vydavatelství (č. l. 2745 - 2757). I ve

vztahu k této úvěrové smlouvě se proto u obou obviněných jedná o poškozování vlastního věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. (viz také § 10 odst. 2 zák. č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, v rozhodném znění). Jinak je tomu v případě smlouvy o zřízení běžného účtu č. ..., uvedené ve smlouvě o postoupení pohledávky mezi Investiční a Poštovní bankou, a. s., a společností Creatis, a. s., ze dne 16. 6. 1998. Tuto smlouvu o zřízení běžného účtu uzavřela podle smlouvy o postoupení pohledávky pouze obviněná Ing. V. H. (č. l. 2727). Uvedená smlouva nicméně nefiguruje ve skutkových zjištěních odvolacího soudu, Nejvyšší soud ji proto ve prospěch obviněných vypustil a celkovou pohledávku společnosti Creatis, a. s., o částku 6 780,40 Kč snížil na 46 932 953,37 Kč.

37. Nejvyšší soud ve svém novém rozhodnutí na základě tohoto posouzení v zásadě převzal skutkovou větu z výroku o vině odvolacího soudu, s tím, že u jednotlivých pohledávek nově rozlišil, který z obviněných je vůči věřitelům v pozici dlužníka, případně zda v této pozici vystupují oba obvinění, a v souladu s tímto rozlišením upravil právní kvalifikaci jejich jednání tak, aby uvedenému rozlišení odpovídala. Zároveň Nejvyšší soud v souladu se svojí ustálenou judikaturou posoudil jednání obviněných jako spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Již v usnesení ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 5 Tdo 414/2009, publikovaném pod č. 36/2010 ve Sb. rozh. tr., Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jednání dvou nebo více pachatelů trestného činu poškozování věřitele podle § 256 tr. zák., které vykazuje všechny znaky podle § 9 odst. 2 tr. zák., je třeba posoudit jako spolupachatelství, ačkoliv se jednání jednoho z nich právně kvalifikuje podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a jednání druhého podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. Obě tyto skutkové podstaty jsou podřazeny pod stejný trestný čin poškozování věřitele podle § 256 tr. zák., přičemž rozdíl je pouze v tom, že v odstavci 1 se jedná o poškozování vlastního věřitele, kde popsání mařícího jednání se dopouští sám dlužník, zatímco v odstavci 2 jde o poškozování cizího věřitele osobou odlišnou od dlužníka. Objektívni stránka trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. je v případě „poškození majetku dlužníka“ zcela shodná. Pokud proto společné jednání obviněných vykazuje všechny znaky spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., tj. spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl obviněných k tomu směřující, není důvod, proč by jej nebylo možné posoudit jako spolupachatelství. Společné jednání obviněných v projednávané věci tato kritéria splňuje, když oba obvinění pronajali jakožto výluční majitelé nemovitosti na adrese P., V., tuto nemovitost společnosti Alter Ego H+H, s. r. o., ve které figurovali jako společníci. Následně pak uvedená společnost uzavřela podnájemní smlouvu s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky. Podnájemné bylo hrazeno na účet syna obviněných k zajištění smlouvy o půjčky uzavřené mezi společností Alter Ego H+H, s. r. o., a synem obviněných, přičemž podle skutkových zjištění odvolacího soudu s tímto účtem fakticky disponovali oba obvinění.

38. Na základě tohoto právního posouzení jednotlivých dluhů obviněného J. H. a obviněné Ing. V. H. je Nejvyšší soud odsoudil tak, že obviněný J. H. spáchal ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., dílem dokonané, dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve vztahu k pohledávkám č. 2, 3, 4, 5, 7, 8 v celém shora uvedeném rozsahu a k pohledávce č. 6 v částce 214 782,97 Kč a poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., dílem dokonané, dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve vztahu k pohledávce č. 1 v celém shora uvedeném rozsahu a k pohledávce č. 6 v částce 164 946 Kč. Obviněná Ing. V. H. spáchala ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., dílem dokonané, dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve vztahu k pohledávkám č. 1, 2, 5, 7, 8 v celém shora uvedeném rozsahu a k pohledávce č. 6 v částce 164 946 Kč a poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a) tr. zák., dílem dokonané, dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., ve vztahu k pohledávkám č. 3, 4 v celém shora uvedeném rozsahu a k pohledávce č. 6 v částce 214 782,97 Kč. S přihlédnutím k tomu, že uvedeným společným jednáním v částce 6 734 776 Kč částečně zmařili a v částce 5 107 669 Kč se pokusili částečně zmařit uspokojení těchto věřitelů bylo jejich jednání právně kvalifikováno i podle odstavce 4 § 256 tr. zák. Vzhledem k tomu Nejvyšší soud uznal ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2

tr. zák. obviněného J. H. vinným trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 4) tr. zák., dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., a obviněnou Ing. V. H. trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 4) tr. zák., dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák.

39. V návaznosti na uvedený výrok o vině se Nejvyšší soud zabýval tresty, které je třeba za uvedený trestný čin každému z obviněných uložit. Předně k tomu podotýká, že podstata jednání obou obviněných, tak, jak byla popsána odvolacím soudem v návaznosti na závěry nalézacího soudu, zůstává i přes uvedené dílčí změny provedené Nejvyšším soudem ve výroku o vině obdobná. Při úvaze o druhu a výši trestu se proto Nejvyšší soud v zásadě ztotožnil s úvahami odvolacího soudu, rozvedenými na str. 40 - 41 jeho rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012. Z tohoto rozsudku i spisového materiálu vyplývá, že oba obvinění již byli na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2012, sp. zn. 9 To 39/2010, pravomocně odsouzeni za pokus trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák., s ohledem na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 se na ně však hledí, jako by odsouzení nebyli. O jejich osvědčení ve zkušební době bylo rozhodnuto i ve vztahu k jejich odsouzení pro trestný čin krivého obvinění rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. 6 T 152/2007. V tomto směru proto Nejvyšší soud, ve shodě s odvolacím soudem, obviněným nepřičítal přitěžující okolnost podle § 34 písm. l) tr. zák. Nejvyšší soud vzal také v úvahu, že obvinění se podle zjištění odvolacího soudu v době od druhého rozsudku odvolacího soudu ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, až do jeho rozsudku ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012, nedopustili trestného jednání, pro které byli odsouzeni a plnili i podmínky dohledu (str. 41 rozsudku odvolacího soudu ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012). Nejvyšší soud dále při stanovení výměry trestu zohlednil, že nejvyšší pohledávka, tj. pohledávka společnosti Creatis, a. s., uvedená pod bodem 8 výroku rozsudku, byla v době trestného jednání obviněných podle učiněného závěru již promlčena, a jednalo se tedy ve vztahu k této pohledávce pouze o nezpůsobilý pokus poškozování věřitele.

40. Zároveň Nejvyšší soud přihlédl k délce doby, která již uběhla od trestné činnosti a k délce trestního řízení, a to ve světle práva na projednání věci bez zbytečných průtahů, resp. práva na vyřízení věci v přiměřené lhůtě, které je integrální součástí práva na spravedlivý proces, tedy základních práv garantovaných čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (např. náleží Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2004, sp. zn. I ÚS 600/03, publikovaný pod č. 6 ve sv. 32 Sb. nál. a usn. ÚS ČR). V kontextu trestního řízení nelze kritérium přiměřené lhůty ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy vykládat paušálně stanovením určité konkrétní délky konání trestního stíhání (viz náleží Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 535/03, publikovaný pod č. 157 ve sv. 42 Sb. nál. a usn. ÚS ČR), ale je nutné přihlédnout zejména ke složitosti případu, chování stěžovatele a postupu státních orgánů (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 3. 1999 ve věci Pélissier a Sassi proti Francii, č. 25444/94). V případě trestního řízení může být významný pro posouzení přiměřenosti jeho délky např. počet spoluobviněných, teritoriální a časový rozsah trestné činnosti či přítomnost mezinárodního prvku (náleží Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 603/06, publikovaný pod č. 65 ve sv. 45 Sb. nál. a usn. ÚS ČR). V případě, že dojde k porušení práva na přiměřenou délku řízení, lze uvažovat o zmírnění trestu jako jedné z forem kompenzace tohoto porušení (např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 1982 ve věci Eckle proti Německu, č. stížnosti 8130/78). V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že státu nelze přičítat k tíži prodloužení délky řízení dané uplatňováním procesních práv obviněnými (viz výše odkazovaný náleží Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 603/06). Nejvyšší soud podotýká, že v projednávané věci bylo trestní stíhání zahájeno na základě usnesení policejního orgánu ze dne 16. 12. 2009 (č. l. 5 - 19) a obžaloba podána Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 2 dne 2. 5. 2011 (č. l. 1445 - 1454). Nalézací soud vydal svůj rozsudek dne 21. 11. 2011, sp. zn. 6 T 119/2011, odvolací soud rozhodl svým prvním rozsudkem ve věci dne 4. 7. 2012, sp. zn. 8 To 21/2012. Následně

Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 700/2013-I., rozsudek odvolacího soudu zrušil. Odvolací soud rozhodl opětovně rozsudkem ze dne 17. 6. 2014, sp. zn. 8 To 21/2012, který byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 1645/2014. Svůj poslední, v pořadí třetí rozsudek ve věci, vydal odvolací soud dne 10. 5. 2016, sp. zn. 8 To 21/2012. Z tohoto časového přehledu je zřejmé, že ve věci nedošlo k průtahům, kdy by nebyly činěny v řízení po delší časový úsek žádné kroky k vyřízení věci, a to i s přihlédnutím k složitosti této trestní věci a rozsahu dokazování. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že trestní řízení trvalo v součtu přes sedm let, kdy jeho délka byla prodloužena zejména v důsledku opakovaného zrušení rozhodnutí odvolacího soudu usnesením Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 700/2013-I., a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1645/2014.

41. S přihlédnutím k těmto důvodům Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody po dolní hranici trestní sazby ve smyslu § 40 odst. 1 a odst. 2 tr. zák., a rozhodl tak, že oběma obviněným podle § 256 odst. 4 tr. zák. uložil trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. V této souvislosti je v první řadě třeba uvést, že pohledávka společnosti Creatis, a. s., představovala jednoznačně nejvyšší pohledávku z celého souboru pohledávek, jejichž uspokojení se obvinění pokusili zmařit. Nejvyšší soud i s přihlédnutím k zákazu reformationis in peius (viz shora) učinil závěr, že uvedená pohledávka byla v době trestněprávního jednání obviněných promlčena, a jejich jednání představovalo vzhledem k shora uvedeným důvodům pouze nezpůsobilý pokus trestného činu. Závažnost pokusu, která představuje určující hledisko ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 tr. zák., byla proto v daném případě nízká, a nedosahovala takového stupně společenské nebezpečnosti, jakému odpovídají trestní sazby trestu odnětí svobody stanovené za dokonání trestného činu podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák. Nejvyšší soud dále dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou i další skutečnosti, které odůvodňují mimořádné snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 40 odst. 1 tr. zák. Jedná se zejména o délku trestního řízení, která sice sama o sobě při zvážení složitosti projednávané věci nebyla mimořádně nepřiměřená, obviněným však nemohou jít k tíži vady řízení, pro které byly předchozí rozsudky odvolacího soudu zrušeny Nejvyšším soudem, což přispělo k prodloužení trestního řízení na více než sedm let. Nelze přitom pominout, že kompenzace délky řízení představuje ústavní postulát, kterému musí být podřízen i výklad příslušných ustanovení trestního zákona (v daném případě ustanovení § 40 odst. 1 tr. zák.), a proto bylo třeba v tomto směru měřitelným způsobem snížit délku podmíněného odsouzení s přihlédnutím k ostatním okolnostem případu, osobám obviněným a jejich osobním a jiným poměrům o šest měsíců podmíněného odnětí svobody (oproti napadenému rozsudku odvolacího soudu), z nichž čtyři měsíce připadají na uvedenou nepřiměřenou délku trestního řízení. Nejvyšší soud dále podotýká, že obvinění z původně uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody již vykonali podle závěru odvolacího soudu zhruba 5 měsíců (str. 41 rozsudku odvolacího soudu) a dále ho po právní moci napadeného rozsudku vykonávají. Tyto skutečnosti lze ve svém souhrnu podřadit pod „okolnosti případu“ v § 40 odst. 1 tr. zák., které mají vliv na posuzování stupně nebezpečnosti trestného činu pro společnost a možnost nápravy pachatele a ve spojitosti s ostatními již zmíněnými okolnostmi odůvodňují tak mimořádné snížení trestní sazby pod její dolní hranici o již uvedených šest měsíců, tj. na osmnáct měsíců. Nejvyšší soud připomíná, že obviněným již zkušební doba opakovaně plynula, přičemž podle odvolacího soudu obvinění plnili i podmínky uloženého dohledu, byť i nadále nespláceli ve větším rozsahu své dluhy, které tvořily součást této jejich posuzované trestné činnosti. Způsob života obviněných v době po trestné činnosti lze proto hodnotit v rámci okolností případu tak, že v dané věci nebrání mimořádnému snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby.

42. Uložení shodného trestu oběma obviněným považuje Nejvyšší soud za odůvodněné, protože oba jednali společně jako spolupachatelé v úmyslu vyhnout se společným dluhům a ze skutkových zjištění nalézacího a odvolacího soudu vyplývá, že se na trestné činnosti podíleli obdobnou měrou. Na tomto

závěru nic nemění nová právní kvalifikace jednání obviněných provedená Nejvyšším soudem, když v případě nejvyšších pohledávek figurovali jako dlužníci oba obvinění (pohledávky pod bodem 2, 5, 7 a 8 výroku tohoto rozsudku), a u zbytku pohledávek, kde měli obvinění postavení samostatných dlužníků, byla jejich výše u každého z obviněných srovnatelná [nejvyšší pohledávka vůči J. H. činila 214 782,97 Kč (v případě věřitele Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-západ), u Ing. V. H. se jednalo u stejného věřitele o 164 946 Kč a o pohledávku Ing. J. K. ve výši 100 000 Kč]. Ačkoliv tak jsou oba obvinění odsouzeni za trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) i odst. 2 písm. a) tr. zák., čehož se ostatně ve svém dovolání nepřímo domáhali poukázáním na skutečnost, že nepředstavují solidární dlužníky vůči všem ve výroku rozsudku odvolacího soudu uvedeným věřitelům, celkové posouzení věci (z hlediska skutkových zjištění, právní kvalifikace, kde rozhodující je posouzení podle odstavce 4 § 256 tr. zák., i ukládaného trestu) provedené Nejvyšším soudem je mírnější než posouzení odvolacího soudu, a proto i v souladu se zákazem reformationis in peius.

43. Protože součástí výroku I. rozsudku odvolacího soudu byl i výrok, jímž bylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody, Nejvyšší soud podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozené společnosti Alia Trade, s. r. o., se sídlem P., a TST Real, s. r. o., se sídlem P., s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jak uvedl ve svém rozsudku odvolací soud, pohledávka společnosti TST Real, s. r. o., byla z popisu skutku pro promlčení vypuštěna. Za této situace Nejvyšší soud souhlasí se soudem odvolacím, že odkázání poškozeného na občanskoprávní řízení je důvodné. Ke stejnému závěru je třeba dospět i ohledně společnosti Alia Trade, s. r. o., neboť uvedená společnost je účastníkem řízení u Městského soudu v Praze, vedeném pod sp. zn. 51 Cm 42/97, prostřednictvím kterého se svých nároků již domáhá, a s ohledem na shora uvedené závěry ohledně pohledávky společnosti Creatis, a. s. (Alia Trade, s. r. o.), nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí o uplatněném nároku na náhrady škody (§ 228 tr. ř.), neboť k takovému rozhodnutí by bylo třeba provádět ještě další dokazování, jež by trestní řízení podstatně protáhlo, přičemž s ohledem na shora zmíněné okolnosti vyplývající i z citované civilní judikatury (srov. body 25 až 27 tohoto usnesení shora) je zásadně vhodnější toto dokazování provést v občanskoprávním řízení. Rozhodnout o přiznání nároku na náhradu škody nebylo možno ani s ohledem na zásadu zákazu reformationis in peius ve smyslu § 265p odst. 1 tr. ř., neboť Nejvyšší soud rozhodoval jen na základě dovolání obou obviněných.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)